

Les 1: God strekt zijn hand uit naar ons: deel 1

september 30-oktober 6

Deel 1: Overzicht

De God van de Bijbel is gericht op zending. Zijn zendingsgerichte natuur en karakter is geworteld in zijn initiatief de mensheid naar zijn beeld te scheppen en in zijn wens een relatie met de mens aan te gaan. Voor de zondeval werd de relatie tussen God en Adam en Eva gekenmerkt door hun dagelijkse samenzijn in de Hof van Eden.¹ Ellen White zegt: ‘Zolang ze (Adam en Eva) trouw bleven aan de goddelijke wet, zou hun vermogen om te weten, te genieten, en lief te hebben gedurig toenemen. Ze zouden steeds meer kennis vergaren, nieuwe bronnen van geluk ontdekken, en een beter begrip krijgen van de onmetelijke, oneindige liefde van God.’² Helaas werd de zonde een spelbreker voor die interactie van persoonlijke ontmoeting.

De intrede van de zonde in de wereld, bracht Gods missie met de mens niet tot stilstand. Er vond wel een verschuiving plaats; er ontstond een nieuwe dimensie. Nu werd het Gods missie om de mens te verlossen uit zijn zondige staat. Vanwege zijn belofte van verlossing in Genesis 3:15, werd de Schrift als geheel, het verhaal van de verschillende zendingsactiviteiten die God onderneemt om de mens te verlossen uit de zonde en te herstellen tot zijn oorspronkelijke ontwerp. Omdat zending bij God hoort—het is immers geworteld in zijn natuur en karakter—weigert Hij ons op te geven.

Deel 2: Commentaar

Zending als attribuut van God

Van Genesis tot Openbaring heeft de Bijbel één boodschap: God is vastbesloten de gevolgen van de zonde ongedaan te maken. Als de Bijbel als geheel gaat over de onvermoeibare zorg van God voor de mensen, kan Genesis 3:9 beschouwd worden als de vraag waardoor die gedrevenheid ontstaat. Genesis 3 is het verhaal van de tragische poging van Adam en Eva, in een geest van assertiviteit en gedrevenheid, om onafhankelijk van God te worden. Het hoofdstuk is ook een herinnering aan de realiteit van de zonde en de gevolgen ervan. De gevolgen van Adam en Eva’s keuze leidde ertoe dat zij zich voor God verstopten. De eerste reactie van God op de benarde toestand van de mens kwam in de vorm van een vraag aan Adam: ‘Waar ben je?’ Het is belangrijk dat wij het doel van deze vraag goed begrijpen, het draagt de essentie van de algehele intentie van de Schrift.

Beginnen met, ‘Waar ben je’ is geen theologische vraag. Het is een missiologische vraag. De vraag onthult dat, ondanks de verkeerde keuze die Adam en Eva maakten, God hen niet opgeeft. Menselijke rebellie doet geen afbreuk aan Gods verlangen om een intieme relatie met de mens aan te gaan. God blijft nog steeds van zijn afgedwaalde kinderen houden en zet zich voortdurend in om hen te zoeken.

De vraag ‘Waar ben je?’, de eerste vraag die de Bijbel aan God toeschrijft, duidt meer op een situatie dan op een locatie. De vraag is dan ook niet bedoeld om precies te ontdekken waar Adam en Eva zich voor God hebben verstopt. God stelt nooit vragen om informatie te verkrijgen. Zijn alwetendheid is een bron van ongelimiteerde kennis, zelfs van hetgeen wat er nog niet is. In zijn alwetendheid wist God precies waar Adam en Eva zich bevonden, wat ze hadden gedaan en in welke situatie ze nu verkeerden.

---

¹ Genesis 3:8

² Ellen White, Patriarchen en profeten, blz. 25

Adams' afwezigheid op de gebruikelijke ontmoetingsplaats met God was een duidelijk bewijs dat er iets mis was. De vraag die God in Genesis 3:9 aan Adam stelt is dan ook niet 'Waar ben je?', met betrekking tot een geografische locatie. De vraag gaat over relaties: 'Waar ben je in onze relatie?' de eerste gevolgen van de zonden zijn ons duidelijk geworden in de voorafgaande verzen. De vraag die God stelt naar aanleiding daarvan is in de eerste plaats bedoeld om Adam en Eva te laten nadenken over hun relatie met Hem. Ze moesten nadenken over de gevolgen van ongehoorzaamheid aan God. Adam en Eva kregen de kans zichzelf te onderzoeken en schuld te bekennen. Gods vraag is gelijk aan deze: 'Waarom zijn jullie niet aanwezig bij ons gebruikelijke samenzijn? Wat is er gebeurd in onze relatie dat jullie proberen Mij op afstand te houden? Wat is de betekenis van die vijgenbladeren waarmee jullie jezelf proberen te bedekken?' Satans valse belofte aan Adam en Eva was dat zij door hun ongehoorzaamheid gelijk aan God zouden worden. Met andere woorden, de zonde zou hun leven verrijken. We weten inmiddels hoe dat heeft uitgepakt. Adam en Eva zagen hun eigen naaktheid en voelden zich allesbehalve goden. Hun oplossing voor hun nieuwe benarde situatie was vijgenbladeren aan elkaar te knopen om hun naaktheid te bedekken. Als die handeling hun situatie had opgelost, hadden ze zich niet voor God hoeven verbergen. Dan zouden ze Hem juist geconfronteerd hebben met dat Hij niet het beste met hun voor had.

Verder is de vraag 'Waar ben je?' een oprechte uitroep van een zendingsgerichte God, wiens gekwelde onderzoek het goddelijke bewustzijn verraad van de afstand die er tussen Hem en de mens is ontstaan. De vraag is ook een uitnodiging aan zijn verloren kinderen om terug te keren in de relatie van liefde en vertrouwen met Hem. In het licht van de belofte uit Genesis 3:15, draagt de vraag van God ook een hoopvolle belofte in zich. Hoewel de zonde, door de ongehoorzaamheid van Adam en Eva, een schaduw laat vallen over het goddelijke plan voor de mens, is het plan niet verloren. Te midden van oordeel, wordt de belofte van een Verlosser gegeven.

Genesis 3 is niet alleen een verhaal over de realiteit van zonde en de gevolgen ervan. In de kern ervan krijgen we ook een glimp van Gods missie tot verlossing. Er waren tenminste drie mogelijkheden beschikbaar voor God toen Adam en Eva Hem doelbewust ongehoorzaam waren. In de eerste plaats had God zich eenvoudig van hen kunnen ontdoen. Als gevolg van hun zonde had Hij hen kunnen laten sterven om nieuwe mensen te scheppen. Ten tweede, had God Adam en Eva voor altijd kunnen laten wegwijnen onder de gevolgen van hun slechte keuze. De derde mogelijkheid, degene die God koos, was die van verlossing. De relationele afstand die ontstond door de moedwillige overtreding van Adam en Eva wordt in de vorm van een offer door Hem overbrugt. Hoewel zij de gevolgen van hun zonde moeten ondergaan, zullen Adam en Eva niet voor eeuwig in hun gevallen staat voortleven. De verlossing van de mensheid werd niet alleen in woorden beloofd, maar ook in daden: 'De HEER God maakte voor de mens en zijn vrouw kleren van dierenvelen en trok hun die aan.'³ Deze kleding is een uiting van Gods rechtvaardigheid en genade. Hoewel de zonde, op elk vlak een belediging is voor God, biedt Hij vol genade aan ons van de vuiligheid van het vlees te reinigen en onze naaktheid te bedekken met zijn rechtvaardigheid.

De menswording als missie

De menswording van Christus stond centraal in de vervulling van Gods missie. In Genesis 3:21 werd de komst van de beloofde Verlosser belichaamd door Adam en Eva. Ze werden gekleed in huiden van offerdieren. Maar de belofte werd pas echt ingelost in het Nieuwe Testament, bij de geboorte van Jezus. Door de menswording, werd de transcendent schepper God mens om zichzelf op de best mogelijke manier in menselijke termen te openbaren. In Jezus identificeerde God zich volledig met de mensheid. Hij wilde op die manier niet alleen zijn liefde tonen, maar ook de intentie om te verlossen. God bleef niet op afstand van de mens om hem te redden. In plaats daarvan overbrugde Hij de kloof door de menselijke natuur aan te nemen en menselijke pijn en verleiding te ervaren. In de verschillende aspecten van zijn dienstwerk, kondigde Christus niet alleen met de nodige urgentie Gods

---

³ Genesis 3:21

rijk aan, maar belichaamde Hij het ook door Gods verlossende missie een gezicht te geven, handen en voeten, een stem. Door zieken te genezen, mensen met huidaandoeningen te reinigen en doden op te wekken, demonstreerde Christus de macht van God om de vloek van de zonde ongedaan te maken. Door dat te doen herformuleerde Christus het concept van Gods liefde op een manier die begrijpelijk was voor mensen, waardoor ze het konden ervaren en waardoor ze naar God toegetrokken zouden worden. De plaatsvervangende dood van Christus was Gods ultieme manier om de verloren mensheid tot Zichzelf te trekken.⁴ Het dienstwerk en offer van Christus zijn zending op een uitmuntende manier.

De wederkomst: Gods missie volbracht

De laatste woorden van Jezus in de Bijbel zijn: ‘Ja, Ik kom spoedig.’⁵ De tweede komst van Christus sluit de fase van zonde af en opent de nieuwe aarde in een nieuwe fase van Gods missie. De komst van Jezus om de aarde op te eisen als zijn rijk is de concretisering van de beloofde Verlosser uit Genesis 3:15.

Deel 3: Persoonlijke toepassing

Gods eerste vraag, ‘Waar ben je?’ wordt in het heden ook aan ons gesteld. De Bijbel zegt: ‘Want iedereen heeft gezondigd en ontbeert de nabijheid van God.’⁶ In plaats van weg te rennen voor God vanwege de schuld van onze zonde, zoals Adam en Eva zonder succes probeerden, moeten we objectief evalueren waar wij ons bevinden in onze relatie met Hem en vergeving vragen, wat voor zonde we ook begaan hebben. Hij verzekert ons: ‘Belijden we onze zonden, dan zal Hij, die trouw en rechtvaardig is, ons onze zonden vergeven en ons reinigen van al het onrecht dat wij bedrijven.’⁷ Zonder die verzekering zullen we niet in staat zijn de koers in ons geestelijk leven te verleggen. Iedere poging onze naaktheid zelf te bedekken voor God, is net zo onverstandig als de poging van Adam en Eva zich met vijgenbladeren te bedekken. Iedere menselijke oplossing voor zonde en schuld is onvoldoende en waardeloos. De vijgenbladeren van onze goede daden, reputatie en kerkelijke titels wegen voldoen niet als geestelijke bedekking. Alleen God kan ons de juiste geestelijke bedekking bieden. De enige blijvende oplossing is de bedekking die ons wordt gegeven in Christus. God bedekt niet alleen onze zonde en schuld, Hij neemt het eerst van ons weg en bedekt ons vervolgens met de gerechtigheid van Christus.

Net zoals God op zoek ging naar Adam en Eva, kijkt Hij ook uit naar ons, niet om ons te straffen maar om ons verlossing aan te bieden van het oordeel dat onze zonden verdienen.

---

⁴ Johannes 3:16

⁵ Openbaring 22:20

⁶ Romeinen 3:23

⁷ 1 Johannes 1:9

Les 2: God strekt zijn hand uit naar ons: deel 2

7-13 oktober

Deel 1: Overzicht

Tijdens een afscheidspraak voordat Hij naar de hemel ging, gaf Jezus zijn leerlingen een opdracht mee. ‘Jezus kwam dichterbij en zei tegen hen: ‘Mij is alle macht gegeven in de hemel en op de aarde. Ga dus op weg en maak alle volken tot mijn leerlingen, door hen te dopen in de naam van de Vader en de Zoon en de heilige Geest, en hun te leren dat ze zich moeten houden aan alles wat Ik jullie opgedragen heb. En houd dit voor ogen: Ik ben met jullie, alle dagen, tot aan de voltooiing van deze wereld.’⁸ Deze aanwijzingen zijn bekend geworden onder de naam ‘de grote opdracht.’ Hiermee bepaalde Jezus de agenda voor de kerk in alle eeuwen en onder alle omstandigheden. Hij geeft aan de ene kant een duidelijke opdracht mee aan zijn leerlingen—breng het evangelie de wereld in aan alle mensengroepen—en ook de verzekering dat het een taak is de volbracht kan worden vanwege zijn almacht en alomtegenwoordigheid, die Hij zal inzetten ten behoeve van zijn leerlingen.

Deel 2: Commentaar

Hoewel er in het begin grote onenigheid bestond over enkele aspecten van de grote opdracht,⁹ kunnen we in het algemeen toch stellen dat de vroegchristelijke kerk doorhad dat haar identiteit en missie lag in de opdracht van Jezus om leerlingen te werven onder alle volken. Alle vier de evangeliën eindigen met een eigen versie van de grote opdracht. Dat mogen we zien als een vergaand getuigenis van het belang ervan.¹⁰ Door de eeuwen heen is er op verschillende manieren invulling gegeven aan de grote opdracht.

Onderdelen van leerlingenschap

Een overzicht van leerlingenschap literatuur laat drie essentiële dimensies, of processen, zien van iedere effectieve benadering tot leerlingenschap: rationeel, relationeel en missiologisch.

De rationele dimensie van leerlingenschap is het proces waarin een gelovige doelbewust leert van Jezus. In de oorspronkelijke betekenis verwees ‘leerling/discipel’ (*mathetes*) naar iemand die stage liep bij de leraar. De persoon verbond zich aan een leraar met als doel theoretische en praktische kennis op te doen. De rationele dimensie benadrukte de noodzaak van constante ontwikkeling en groei, zelfs voor degenen die al volwaardige leerlingen waren. Omdat ‘leren’ in Matteüs 28:19 een voortgaand proces is, is de rationele dimensie van leerlingenschap een levenslang proces van leren en groeien. Het doel van dit levenslange leerproces is echter niet alleen kennis op te doen, maar om een totale toewijding aan Jezus te ontwikkelen.

De relationele dimensie van leerlingenschap ontwikkelt zich in de omgeving van een ondersteunende gemeenschap, waar verantwoordelijkheid genomen kan worden. Het Nieuwe Testament laat een zeer dynamische gemeenschapscultuur zien in de vroegchristelijke kerk. Dat had te maken met hun begrip van leerlingen werven in een relationeel proces. Vanwege de oudtestamentische wortels van de vroege kerk, bleef men de familiebanden benadrukken als een van de hoofdwaarden. Het verschil in deze nieuwe gemeenschap was dat familiebanden niet meer werden gedefinieerd in termen van bloedlijnen en afkomst, maar in termen van gedeeld geloof en gemeenschap in Christus. De kerk werd een omgeving van inclusiviteit en acceptatie.¹¹ Het lidmaatschap stond open voor iedereen die Christus

---

⁸ Matteüs 28:18-20

⁹ Handelingen 15:1-29; Galaten 2:11-14

¹⁰ Matteüs 28:18-20; Marcus 16:15-20; Lucas 24:45-49; Johannes 20:21-23

¹¹ Galaten 3:28

beleed als Verlosser en werd bevestigd door de openbare demonstratie van totale overgave aan Christus, door de waterdoop.¹²

De vroege kerk uitte haar waarden van gezamenlijke solidariteit en familiebanden door gebruik te maken van motieven zoals ‘het lichaam van Christus’ en ‘familie van God,’ om de onderlinge samenhang en afhankelijk van de leden te beschrijven. Ook was het om de nauwe band te bevestigen die hen in staat stelde elkaar als familieleden te behandelen.¹³ Een dergelijke bezorgdheid bevorderde de ontwikkeling van een blijvend gevoel van onderlinge afhankelijkheid, gezamenlijke solidariteit en verantwoordingsplicht onder kerkleden. Hun onderlinge afhankelijkheid suggereerde dat elk lid van het lichaam een unieke rol te spelen had en toch afhankelijk was van alle andere leden.

Door de nieuwe manier van leven die men liet zien, werden menigten aangetrokken tot deze nieuwe gemeenschap van geloof.¹⁴ In zo’n omgeving was leerling zijn niet hetzelfde als op een abstracte manier voorgestelde waarheden over Jezus aanvaarden. Leerling zijn van Jezus betekende van Hem leren en de opgedane kennis toepassen in het leven. Deze vorm van leerlingschap was wat de vroege kerk deed namens Christus en hoe zij Christus vertegenwoordigde in de wereld. Deze gemeenschappelijke cultuur van het Nieuwe Testament, waar gelovigen geïntegreerde leden van ondersteunende groepen waren, werd een vruchtbare bodem voor het zaad van het evangelie om gezaaid en onderhouden te worden.

De missiologische dimensie van leerlingschap houdt zich bezig met het begrijpen van de roeping om ‘leerlingen te werven’, (*mathēteusate*), in Matteüs 28:19. Het is in essentie een oproep deel te nemen aan zendingsactiviteiten en jezelf te vermenigvuldigen. Deze opdracht is het belangrijkste gebod van de grote opdracht en het moet onder alle omstandigheden de belangrijkste verantwoordelijkheid van de kerk blijven. Gelovigen in het Nieuwe Testament verbonden het gegeven van horen bij een gemeenschap met de verantwoordelijkheid te delen waar die gemeenschap voor stond. Zending, in het licht van de grote opdracht, is meer dan een oproep het evangelie te delen met degenen die Christus niet kennen. Zending is de oproep je geloof te delen en geïnteresseerde ontvangers op te leiden met het doel hen te bevrijden van het juk van Satan, zodat zij zich volledig en constant kunnen richten op de heerschappij van Christus.

Het Nieuwe Testament gebruikt het woord ‘leerling’ om een relatie met en een totale toewijding aan Christus aan te geven. Dit ontstaat als gevolg van leren van zijn onderwijs en het je eigen maken, waardoor je uiteindelijk verandert door constante groei in de kennis van Jezus Christus.¹⁵ Het zorgt ervoor dat je een leven leidt van totale onderwerping aan zijn heerschappij door de kracht van de heilige Geest¹⁶ en dat je anderen helpt Jezus te ervaren, te vertrouwen en te volgen.¹⁷ Vanuit dit perspectief gezien is leerlingschap geen kerkelijk programma aangezien het geen tijdelijk evenement is. Leerlingschap is echter een levenslang proces van groeien in Christus dat gelovigen verandert in de cognitieve, affectieve en evaluatieve kijk op het leven.

---

¹² Handelingen 2:37-38

¹³ Romeinen 12; 1 Korintiërs 12; Efeziërs 2:19; Efeziërs 4; Galaten 6:10; 1 Timoteüs 3:15; 1 Petrus 4:17

¹⁴ Handelingen 2:46-47

¹⁵ 2 Petrus 3:18

¹⁶ Filippenzen 3:8

¹⁷ 2 Timoteüs 2:2

Enkele perspectieven op de huidige staat van leerlingschap

Er bestaat overeenstemming tussen huidige christelijke geleerden van leerlingschap dat, vergeleken met het Nieuwe Testament, de huidige uitoefening van leerlingschap voor een groot deel zijn primaire focus is verloren onder christenen. Het werven van leerlingen is grotendeels verwaterd tot het beweging van bekeerlingen tot lidmaatschap van de kerk. De huidige kerkgroei wordt veelal benaderd als numeriek en statistisch, zonder veel geestelijke diepgang helaas. Met andere woorden, christenen zijn in het algemeen gesproken, veel beter in het bekeren van mensen dan in het opleiden van mensen tot leerlingen van Christus. Dit houdt in, moeten we helaas constateren, dat het mogelijk is christen te worden, zonder per sé een leerling van Christus te zijn.

Leerlingen werven: de verantwoordelijkheid van iedere gelovige

De opdracht van Jezus om leerlingen te werven onder alle volken was niet alleen aan de oorspronkelijke twaalf leerlingen gericht. Deze opdracht is een verantwoordelijkheid van iedere christen. Voor Petrus is het de reden waarvoor iedere christen leeft: ‘Maar u bent een uitverkoren geslacht, een koninkrijk van priesters, een heilige natie, een volk dat God zich verworven heeft om de grote daden te verkondigen van Hem die u uit de duisternis heeft geroepen naar zijn wonderbaarlijke licht.’¹⁸ Neem ook kennis van onderstaande uitspraken in de geest van profetie:

- ‘Iedere leerling van Gods koninkrijk is een zending. Wie drinkt van het levende water wordt een fontein van leven. De ontvanger wordt een gever. De genade van Christus in het leven is als een bron in de woestijn, die opwelt om iedereen te verfrissen en hen, die op het punt staan om te komen, verlangend van het water des levens laten drinken.’¹⁹
- ‘God verwacht persoonlijke dienstbaarheid van iedereen aan wie Hij de kennis van de waarheid voor deze tijd heeft toevertrouwd. Niet iedereen kan als zending naar het buitenland gaan, maar iedereen kan thuiszending zijn in zijn gezin en omgeving.’²⁰
- ‘De verantwoordelijkheid om uit te gaan en deze opdracht te vervullen rust niet slechts op de ingezegende prediker. Ieder die Christus heeft aangenomen is geroepen om voor het heil van zijn medemensen te werken.’²¹
- ‘Overal waar een kerk wordt opgericht, moeten alle leden actief zendingswerk doen. Ze moeten elk gezin in de buurt bezoeken en hun geestelijke toestand kennen.’²²

Actief deelnemen aan de vervulling van de grote opdracht is een voortgaande verplichting voor een leerling van Christus.

---

¹⁸ 1 Petrus 2:9

¹⁹ Ellen White, *Jezus—de wens der eeuwen*, blz. 153

²⁰ Ellen White, *Testimonies for the Church*, deel 9, blz. 30

²¹ Ellen White, *Van Jeruzalem tot Rome*, blz. 80

²² Ellen White, *Testimonies for the Church*, deel 6, blz. 296

Deel 3: Persoonlijke toepassing

Op grond van de evangelieopdracht zijn alle christenen geroepen, in welke hoedanigheid dan ook, om hun geloof te delen. Hieronder staan drie manieren waarop gelovigen kunnen voldoen aan het zendingsmandaat van Christus op elk gebied van hun leven, inclusief hun werk:

1. Alle christenen moeten een sterk arbeidsethos tot onderdeel van hun christelijk getuigenis maken. De Schrift beveelt christenen om een God-eerbiedig karakter te behouden in hun professionele leven, terwijl ze hun beste beentje voorzetten in wat ze doen, alsof ze rechtstreeks voor God werken.²³ Wanneer gelovigen hun werk zien als onderdeel van Gods roeping voor hun leven, geven ze een nieuwe betekenis aan hun christelijk getuigenis. Integriteit behouden, streven naar uitmuntendheid, betrouwbaar zijn en anderen op de werkplek met respect behandelen zijn kwaliteiten die christenen een platform kunnen geven om hun geloof te delen.
2. Door middel van zendingsgerichte mentoren kunnen gemeenten jongere leden begeleiden in hoe zij hun professionele dromen diep kunnen verbinden met hun geloof in Christus en zijn zendingsmandaat.
3. Met de juiste benadering van leerlingenschap en voortdurende ondersteuning kunnen ouders het zendingspotentieel van hun kinderen vergroten. Gemeenten zouden daarom moeten investeren in het leerlingenschap van ouders voor hun kinderen, door hen te helpen de verantwoordelijkheid van het opvoeden van hun kinderen om te zetten in een roeping om leerlingen van hen te maken.

---

²³ Kolossenzen 3:23-24

Les 3: God roept ons tot zijn opdracht

14-20 oktober

Deel 1: Overzicht

In de vorige twee lessen hebben we gezien dat zending in de eerste en belangrijkste plaats geworteld is in het werk van God. Gods missie is de aansporing voor alle andere vormen van zending als ze succesvol willen zijn. Deze week verleggen we onze blik van de missie van God naar de roeping van de mens om met God samen te werken in het delen van zijn liefde aan de rest van de wereld. Hoewel de blik gericht is op het menselijke aspect van zending, moet alles wat volgt gelezen worden in het licht van de voorgaande twee weken, waar de focus ligt op Gods missiologische initiatief en intentie. ?

De Bijbel bevat talloze verhalen en passages die Gods oproep aan mensen illustreren. God wil dat mensen met Hem samenwerken en delen in de zegeningen waarvan Hij hoopt dat de hele mensheid die kan ervaren. Deze week kijken we naar een aantal van die situaties. Alle voorbeelden die we deze week tegenkomen moeten gelezen worden in het licht van Gods oorspronkelijke ontwerp voor de schepping, zoals beschreven in Genesis 1 en 2 en bondig samengevat in Genesis 1:26-28. Zelfs nadat de mens gezondigd had bleven de oorspronkelijke intenties van God voor de mens intact. De implementatie van die intenties veranderde echter als gevolg van de verstoorde relatie na de keuze die Adam en Eva gemaakt hadden. Naast Gods oorspronkelijke verlangen, was er nu ook een verlossingsplan nodig. Dat plan begint al in het Oude Testament, wordt vervuld in het leven, de dood en de opstanding van Jezus en wordt in het hele verdere Nieuwe Testament gedeeld door de volgelingen van Jezus.

Deel 2: Commentaar

Toen God de aarde schiep en de mens op de nieuw gecreëerde wereld plaatste, deelde Hij een originele intentie met Adam en Eva. Zij kregen de opdracht over de aarde te waken, inclusief alle levende wezens en vruchtbaar te zijn door zich voort te planten.²⁴ Door het constante refrein van ‘goed’ tijdens de scheppingsweek, samen met het impliciete gebod van God, is het idee dat God de mens in een wereld plaatste waarin ze omringd werden door prachtige dingen. Het leren kennen van deze dingen en het leven in deze wereld zou leiden tot bloei en overvloed. God was nauw betrokken bij het voortdurende leven op aarde; het was Gods gewoonte om regelmatig in de hof van Eden te wandelen.²⁵ De mens kreeg grote vrijheid om hun door God gegeven opdrachten op creatieve manieren uit te werken. Deze onderneming was de oorspronkelijke zendingsoproep van God aan de mens.

Na de ongehoorzaamheid van de mens kwam zonde de wereld binnen, waardoor dingen veranderden. Maar die veranderingen deden niets af aan de oorspronkelijke opdracht van God aan de mensen. God herhaalt meerder keren zijn opdracht aan de mensen die willen luisteren, dat zij vruchtbaar moeten zijn, zichzelf voortplanten en zorg moeten dragen voor de aarde.²⁶ In de Bijbel wordt dit thema van kافت tot kافت herhaald en loopt uiteindelijk uit op een herschape aarde, zoals we lezen in Openbaring 21-22.

De zonde maakte het noodzakelijk dat er een verlossingsplan kwam, zodat mensen in staat zouden zijn om het leven ten volle te ervaren zoals God het bedoeld had. Het offerritueel diende als een illustratie van wat verlossing inhield. Adam en Eva deelden dit plan met opeenvolgende generaties, waarbij ze

---

²⁴ Genesis 1:26-28

²⁵ Genesis 3:8

²⁶ Genesis 9:1; 15:4-5; 22:17-18; 35:11

het offer als een integraal onderdeel van Gods openbaring beschouwden over hoe ver Hij bereid was te gaan om de mensheid te redden. Hoewel sommigen wellicht moeite hadden met het begrijpen van het concept van verlossing, zagen anderen dat God een hoopvol plan had. Dit plan werd een essentieel onderdeel van de goddelijke opdracht aan mensen om Zijn boodschap met de wereld te delen. Door Gods plan konden mensen de realiteit ervaren van een leven zoals bedoeld in het paradijs.

De roeping van Abraham in Genesis 12:1-3

De studie van deze week geeft speciale aandacht aan de roeping van Abraham door God, zoals we die vinden in Genesis 12:1-3. Er zitten een aantal elementen in die oproep die we moeten begrijpen als we willen snappen wat de roeping van God ten aanzien van zending was, is en zal zijn. In de eerste plaats is de roeping van Abraham geworteld in het verhaal van Genesis 1:26-28. Dit connectie wordt heel duidelijk in de verwijzing van Jesaja naar Abraham en Sara in combinatie met de blijdschap van Eden die met de wereld gedeeld moet worden.²⁷ Toen God Abraham riep om tot zegen voor de volken te zijn, hield die goddelijke roeping ook in dat de zegen het delen van een levenswijze bevatte. Dit werd uitgedrukt in grote vrijheid en creativiteit, zoals in het begin door God bedoeld. Een snelle lezing van Genesis 12:1-3 maakt het moeilijk de zegeningen ten volle te bevatten. De betekenis wordt echter duidelijker wanneer we het lezen binnen het bredere verband van de Bijbel. Genesis 22 voegt details toe van wat Abraham moest delen, namelijk het plan van God waarin Hij een plaatsvervanger regelt voor de mens om boete te doen door dood en opstanding. Dit plan gaf de mensen hoop dat de effecten van de zonde en de dood overwonnen konden worden. Het gaf ook de hoop dat de beloften van Genesis 1:26-28 in de toekomst opnieuw volledig gerealiseerd konden worden.

Een ander element in de roeping van Abraham dat vaak over het hoofd wordt gezien, vinden we ook in Genesis 12:1-4. Abraham werd geroepen om tot zegen te zijn voor de volken. Wij worden geroepen tot hetzelfde. We vergeten vaak dat de volken Abraham ook tot zegen waren.²⁸ Gods zendingsopdracht bevat altijd tweerichtingsverkeer in zegeningen. Degenen die God volgen moeten ook ontvankelijk zijn voor de zegeningen die ze uit de wereld ontvangen. De oproep tot zending is een opdracht te zegenen en zegen te ontvangen. Als we die dynamiek begrijpen zal onze houding ten opzichte van andere mensen veranderen en zullen we onze benadering in het delen van het goede nieuws aanpassen. Volgende week zullen we nog iets dieper op dit thema ingaan.

Wanneer we de Bijbel lezen, zien we een duidelijk patroon in beide Testamenten. God moet de mens regelmatig in herinnering brengen wat zijn oorspronkelijke roeping is in Genesis. De behoefte aan een herinnering kwam voort uit twee dingen: (1) Gods volgelingen vergaten vaak waartoe God hen riep en (2) veranderende tijden vereisten een vernieuwing van hun roeping. Dat wil zeggen, het algemene punt van Gods roeping moet van tijd tot tijd opnieuw context geplaatst worden, maar de roeping zelf blijft in essentie hetzelfde.

We hebben nu niet de ruimte om alle herinneringen die God aan mensen gaf in de Bijbel, te onderzoeken en uit te diepen, maar we kunnen er een paar gebruiken als voorbeelden. Toen God de Israëlieten uit Egypte en naar de woestijn leidde, bracht Hij zijn volk in herinnering dat zij een natie waren die was geroepen alle andere volken als priesters te dienen.²⁹ Met andere woorden, was Israël geroepen tot zegen te zijn voor de volken rondom hen en ook zegeningen van hen te ontvangen. Salomo herhaalde die oproep in zijn wijdingsgebed voor de nieuwe tempel.³⁰ De profeten van Israël en Juda herhaalden de opdracht ook op verschillende manieren, zoals we kunnen zien in Jesaja 19:23-25

---

²⁷ Jesaja 51:1-3

²⁸ Genesis 12:3

²⁹ Exodus 19:4-6

³⁰ 1 Koningen 8:41-43

en Micha4:2-5. Nadat Israël terugkeerde uit de ballingschap, herinnerde God hen opnieuw aan zijn opdracht bij monde van de profeet Zacharia, in 8:20-23.

Jezus bracht de roeping in praktijk en demonstreerde deze, wat uiteindelijk leidde tot de vervulling van het verlossingsplan door zijn leven, dood en opstanding. Na een paar jaar met Jezus te hebben doorgebracht en getuige te zijn geweest van zijn opstanding, werden de leerlingen op dezelfde manier geroepen als Abraham en daarna Israël, zoals we lezen in Matteüs 28:18-20. Paulus, de apostel, erkende ook dat zijn roeping geworteld was in dezelfde roeping als die van Abraham, zoals hij expliciet zegt in zijn brief aan de volgelingen van Jezus in Galatië.³¹ De laatste keer dat de roep in de Schrift wordt gegeven staat in Openbaring 14:6. Dit is geen nieuwe roeping, maar eerder een herhaling van de roep die begon in Genesis 1:26-28 en door de geschiedenis heen werd voortgezet. Wij geloven dat deze laatste oproep bedoeld is voor degenen die in deze tijd leven, in de laatste dagen van de geschiedenis van de aarde.

De roeping om te leven en te bloeien, zoals God dat in de hof van Eden bedoelde, is dus ook vandaag onze roeping. We hebben de hoop dat het mogelijk is om die roeping te leven en tot bloei te komen door wat Jezus op aarde deed en nu voor ons doet in de hemel. Het is een voorrecht om in deze roeping met God samen te werken en bewust de wijde wereld in te gaan met een zegen om te delen, terwijl we ook verwachten een zegen te ontvangen van hen die we ontmoeten.

Deel 3: Persoonlijke toepassing

Vaak wanneer mensen de zendingsopdracht horen of erover preken, beperken ze het tot het delen van het goede nieuws als een vorm van informatie. Er bestaat geen twijfel over dat een deel van de zegen die oorspronkelijk met de mensen werd gedeeld in het paradijs en vandaar steeds verder verspreid is, ook het delen van informatie inhoudt. Maar er is nog zoveel meer dan dat.

Als we erkennen dat de roeping van God aan ons geworteld is in Genesis 1:26-28, kan dit ons helpen, door middel van onze verschillende talenten en vaardigheden, mensen naar de zegeningen te leiden die God voor ons bedoeld heeft. Ons getuigenis aan anderen moet worden gecombineerd met het delen van het verlossingsplan, maar uiteindelijk zal het leven dat verlossing mogelijk maakt betekenis geven aan de roeping die God ons heeft gegeven. Daarom is het onze roeping om de zegeningen van God op zo'n manier uit te leven dat mensen zien en verlangen naar wat wij in God hebben. Dit idee betekent dat je werkplek, je huis en je vriendenkring de voornaamste plaatsen zijn waar je de roeping van God ervaart. Hoewel prediking en het uitdelen van literatuur hun plaats hebben, omvat de primaire vervulling van de roep naar Abraham, en ook naar jou, hoe je je dagelijkse leven doelbewust leeft met anderen die zich nog niet aan Jezus hebben overgegeven of die nog niet het voorrecht hebben gehad om Hem te ontmoeten. Maar vergeet niet dat de roep van God een tweevoudige zegen is. Als je de roeping in je dagelijkse leven uitstraalt, kijk dan uit naar en verwacht dat zegeningen naar je terugkomen van mensen van wie je ze misschien helemaal niet verwacht.

---

³¹ Galaten 3:8-9, 14

Les 4: Meedoen aan Gods opdracht

21-27 oktober

Deel 1: Overzicht

Vorige week hebben we ons gericht op de oproep van God aan mensen om met Hem samen te werken in het delen van zijn liefde met de wereld. Die missie vindt zijn oorsprong in de schepping en wordt in de hele Bijbel herhaald. De aandacht in de les van deze week ligt op het delen van Gods missie. Het begint met een oproep, maar daar eindigt het niet. Zonder verspreiding zou de oproep weinig zin hebben.

1 Johannes 4:8 beschrijft God als liefde. In diezelfde brief van Johannes lezen we dat degenen die getuigen waren van de liefde van God die liefde ook met de wereld zullen delen. Als datgene wat mensen delen geen demonstratie van liefde is, is het geen onderdeel van Gods missie en zou het niet gedeeld moeten worden. Er volgen nu enkele voorbeelden van het delen van Gods liefde, die ons kunnen helpen begrijpen wat het betekent de liefde van God in onze hedendaagse wereld te delen met mensen die nog niet de ervaring van zijn liefde kennen.

Deel 2: Commentaar

We kunnen het beste in de evangeliën beginnen als we over de liefde van God willen leren. Toen God mens op aarde werd in Jezus, was dat een diepgaand voorbeeld van liefde. Hoewel niemand van ons die liefde kan kopiëren, worden we toch opgeroepen het voorbeeld van Jezus te volgen, in het bijzonder in zijn relaties tot mensen en in hoe zijn liefde daarin tot uiting kwam. Zelfs een globale lezing van de evangeliën laat al snel herhaalde thema's zien met beschrijvingen ten aanzien van Jezus. Deze thema's kunnen ons helpen begrijpen hoe we Gods liefde het beste kunnen delen.

Jezus leefde mee met mensen in nood en zelfs met hele menigten. Soms leidde die compassie ertoe dat Hij iemand aanraakte en genas.³² Een andere keer zorgde het ervoor dat Hij op creatieve wijze een hele menigte te eten gaf.³³ En soms bleef het bij een vriendelijk woord of een verhaal.³⁴ Compassie en het delen van Gods liefde zijn onlosmakelijk met elkaar verbonden. Wanneer wij reflecteren en tot de conclusie komen dat in ons leven of de activiteiten van onze gemeenten weinig compassie te vinden is, moeten we ons afvragen of we de liefde van God wel delen.

Jezus keek ook uit naar mensen die open stonden voor het ontvangen van een zegen. Wanneer wij delen in de missie van de Heer, moeten we dat voorbeeld volgen. Het is ons voorrecht aandacht te hebben voor degenen in onze omgeving die over het hoofd gezien worden. We kunnen op creatieve wijze de liefde van God met hen delen. Die dienst betekent dat we in de voetstappen van Jezus treden en vervullen wat Hij wenst, zoals te lezen valt in Matteüs 25:31-46. Jezus was steeds bezig verbroken relaties te herstellen en spendeerde het grootste deel van zijn tijd op aarde aan het opnieuw hechten van gebroken connecties. Hoewel wij feilbaar zijn, zijn we het aan de rest van de wereld verplicht die liefde en vergeving, die we hopelijk zelf ervaren hebben, te delen. Het is onderdeel van wat het betekent deel te nemen aan Gods missie.

Geleerden hebben vaak discussies gevoerd over het vraagstuk of Jezus primaire focus gericht was op de Joden of op de hele wereld. Aangezien Jezus de meeste tijd doorbracht onder de Joden en zijn

---

³² Lucas 5:12-13

³³ Johannes 6:1-14

³⁴ Matteüs 19:14

leerlingen de opdracht gaf dat ook te doen, in ieder geval gedurende de tijd dat Hij bij hen was, vinden sommigen dat zijn primaire aandacht uitging naar de Joden.³⁵ Er is wel waarheid in dit idee te vinden, maar er zijn ook veel situaties waarbij Jezus liet zien dat zijn liefde verder reikt dan alleen het Joodse volk. Diverse keren citeerde Hij oudtestamentische verhalen die het geloof van mensen buiten het Joodse volk voor het voetlicht brachten. Denk aan de verhalen van de weduwe van Sarepta, Naäman en de koningin van het Zuiden.³⁶ Jezus bracht tijd door buiten Judea met mensen die niet van Joodse afkomst waren en verbleef zelfs een paar nachten in een Samaritaanse stad.³⁷ Ook bezocht Hij Tyrus en Sidon,³⁸ om nog maar te zwijgen van de Dekapolis, bevolkt door heidenen.³⁹

Jezus bracht een missie van liefde in praktijk en daagde de bekrompenheid van het denken van de mensen in zijn tijd uit. Door zijn liefde te tonen en zijn missie in praktijk te brengen, gaf Jezus een voorproefje van wat er zou gebeuren na zijn dood, opstanding en hemelvaart. Jezus verwachtte dat degenen die tijdens zijn leven op aarde met Hem optrokken, zijn liefde zouden ervaren op een manier die hen ertoe zou aanzetten die liefde verder te verspreiden in de wereld. Binnen deze context van liefdevolle ervaring deed Jezus de bekende oproep van Matteüs 28:18-20, waarin Hij zijn leerlingen opdroeg de wereld in te trekken. Dit was niet zomaar een zendingsopdracht, maar ook een onderwijsopdracht, een opdracht om nieuwe leerlingen te werven en de liefde van God, die iedere leerling persoonlijk had ervaren, te verspreiden. We worden niet geroepen Gods missie verder te brengen voordat we zelf de kans hebben gehad God te leren kennen en zijn liefde te ervaren. Alleen dan hebben we iets wat de moeite waard is om te delen.

Een ander belangrijk deel van de Bijbel dat behulpzaam is betreffende Gods liefde, is het boek Handelingen. In onze bijbels wordt dit boek vaak aangeduid als 'Handelingen van de apostelen,' maar het zou treffender zijn als de titel 'Handelingen van de Heilige Geest' was. Het boek staat vol van de samenwerking tussen de Heilige Geest en menselijke afgezanten. Net als in de evangeliën lezen we erover dat mensen prachtige ervaringen met Jezus hebben opgedaan, die deze ervaringen niet voor zichzelf willen houden en de kracht van de Heilige Geest ontvangen om liefdevolle ervaringen in de hele wereld te delen.

Zoals we in een eerdere studie al aangaven is zending altijd tweerichtingsverkeer waarin alle betrokkenen iets van elkaar kunnen leren. Het boek Handelingen herinnert ons eraan dat wij als mensen niet de plaats van God kunnen innemen. God gaat in de Geest steeds voor ons uit. Deze bijbelse waarheid geeft een paar implicaties waar we goed over moeten nadenken.

In de eerste plaats, als de Geest voor ons uitgaat, mogen we de manifestatie van de Geest verwachten als wij op het toneel verschijnen. Petrus ervoer dit bij zijn ontmoeting met Cornelius. Petrus realiseerde zich daardoor niet alleen dat God voor hem uit was gegaan, maar ook dat hij via Cornelius iets te leren had over Gods liefde. Op veel manieren gaat het verhaal van Petrus en Cornelius over Petrus' constante groei in het begrijpen van God en over Cornelius en zijn gezin. Wanneer wij eropuit gaan om deel te nemen aan Gods missie, moeten we dat niet overmoedig doen alsof wij niets te leren hebben van degenen die bij ons komen om verlichting te ontvangen. In plaats daarvan gaan we eropuit in de verwachting dat de Geest al aan het werk is op manieren waarbij wij kunnen aanhaken.

Ten tweede hebben we iets te delen. De Geest gaat weliswaar voor ons uit, maar werkt ook met ons samen. Allemaal hebben we een uniek verhaal of getuigenis ten aanzien van onze reis met Jezus. Die verhalen moeten gedeeld worden. In dat proces kan het maar zo zijn dat iemand geraakt wordt door ons verhaal, een nieuw inzicht krijgt over God of het verlangen ontwikkelt de Heer te volgen. Zo'n

---

³⁵ Matteüs 15:24

³⁶ Lucas 4:24-27; Matteüs 12:42

³⁷ Johannes 4:40

³⁸ Marcus 7:24

³⁹ Marcus 7:31-36

verlangen ontstaat omdat wij bereid waren de liefde van God te delen in woord en daad. God wil graag dat we gezonde relaties aangaan en daarom wacht Hij vaak, of beperkt Hij zijn openbaring totdat een van zijn medewerkers op het toneel verschijnt om het goede nieuws te delen. Het is dan ook belangrijk dat wij dit voorrecht herkennen en ons biddend afstemmen op degenen waarmee God al aan het werk is. Steeds mogen we uitkijken naar mogelijkheden het verhaal van God met hen te delen

Deel 3: Persoonlijke toepassing

Kerkleiders proberen vaak hun gemeenteleden te motiveren voor zending. Het is daarbij belangrijk om een paar eenvoudige zaken in acht te nemen die we allemaal kunnen toepassen om onszelf en onze plaatselijke gemeente te evalueren op geschiktheid om deel te nemen aan Gods missie. Wanneer we serieus zijn over deze eenvoudige aanwijzingen, kunnen ze ons radicaal veranderen, ons leiden naar nederigheid en ons aanzetten tot veranderingen in de kerk, waardoor we meer gericht zijn op de noden van de wereld

Het is belangrijk af en toe de tijd te nemen voor persoonlijke reflectie. Daarbij is het van belang eerlijk te zijn tegenover onszelf, iets waar we vaak mee worstelen. We moeten onszelf afvragen of we de liefde van God recentelijk nog ervaren hebben. En zo niet, hoe komt dat dan? Zo ja, vraag je dan het volgende af: 'Heb ik die liefde gedeeld met mijn omgeving?' Het zijn simpele vragen die, mits eerlijk beantwoord, zeer verhelderend kunnen zijn

De kerk als geheel kan zichzelf dezelfde vragen stellen. Is de kerk een plek waar de gemeenschap God ervaart? En zo ja, deelt de gemeente die ervaring dan ook met de omgeving? Wanneer een gemeente de situatie in kaart heeft gebracht, kunnen er plannen gemaakt worden om God op nieuwe manieren te ervaren en/of de gemaakte ervaringen te delen met de omgeving.

Het is belangrijk om van tijd tot tijd, in preken, kinderverhalen, boeken en artikelen, stil te staan bij de noden van de wereld. Zoals Jezus omging met zijn leerlingen, gaat God ook nu met ons om. Hij wil dat wij wereldburgers zijn die verder denken dan hun eigen verlangens. We moeten ernaar streven Gods liefde met de wereld te delen en actief op zoek gaan naar manieren om dat mogelijk te maken. Voor sommigen zal dit betekenen dat zij een deel van hun spaargeld inzetten voor zending. Voor anderen betekent het dat ze zelf actief gehoor geven aan Gods roeping. Wellicht brengt het hen ertoe te verhuizen, binnenland of naar het buitenland. Waarom? Omdat God ieder van ons vraagt ons verhaal te delen en onze talenten te gebruiken ten behoeve van mensen die dringend Gods liefde nodig hebben. Waar God je ook toe roept, onthoud dat je open blijft staan voor zegeningen als je je verhaal deelt en dat God al voor je uit is gegaan.

Les 5: Excuses om de opdracht te ontlopen *oktober 28-november 3*

Deel 1: overzicht

De afgelopen weken hebben we benadrukt dat zending geworteld is in Gods initiatief en dat God ons roept tot zending. Deze week ligt de focus op de realiteit dat sommigen die God hebben ervaren, de roeping tot zending en het voorrecht om de liefdevolle ervaring die ze hebben gehad te delen, uit de weg gaan.

Op een bepaald moment zullen alle mensen die een ervaring met God hebben gehad, in de verleiding komen om deze ervaring niet met anderen te delen. Het is het beste om nederig toe te geven aan deze realiteit in plaats van aan te nemen dat zo'n verleiding alleen anderen overkomt. Zodra we erkennen dat we op een bepaald moment met deze verleiding geconfronteerd worden, is het gemakkelijker om doelbewuste stappen te nemen uit deze vermijdingszone en in de gezondere ruimte te stappen van het delen van Gods liefde met anderen.

Uiteindelijk zijn excuses om zending te vermijden verleidingen van Satan die niet wil dat iemand de goedheid van God hoort of ervaart. Het vermijden van zending is dus niet simpelweg plichtsverzuim; het is in plaats daarvan een gemiste kans om anderen mee te nemen in een diepere en betekenisvollere wandel met God en naar een leven in overvloed. In het volgende commentaargedeeelte worden twee mogelijke manieren beschreven waarop excuses worden gebruikt om zending te vermijden. Deze excuses zijn niet de enige manieren waarop vermindering kan plaatsvinden, maar het zijn wel twee van de meest prominente manieren. Het eerste voorbeeld wordt gedemonstreerd aan de hand van het verhaal van de leerlingen in de hof van Getsemané. Het tweede voorbeeld zal kernpunten uit het verhaal van Jona voor het voetlicht brengen`

Deel 2: Commentaar

Getsemané

Toen Jezus de laatste uren van zijn leven op aarde naderde, vóór zijn arrestatie, berechting en dood, nam Hij de leerlingen mee naar de tuin van Gethsemane om te bidden. Jezus vroeg de drie leerlingen die het dichtst bij Hem stonden om met Hem te bidden en wakker te blijven terwijl Hij bad, omdat het gewicht van wat er met Hem gebeurde zwaar op Hem drukte. Helaas konden de leerlingen, die oprecht van Jezus hielden en Hem als een dierbare vriend beschouwden, niet aan dit verzoek voldoen en vielen ze in slaap. Deze nalatigheid herhaalde zich twee keer; de leerlingen waren meer met zichzelf bezig en lieten hun slaperigheid hen ervan weerhouden om in de lasten van de Heer te delen. Voordat ze de kans hadden om het goed te maken, werd Jezus gearresteerd en uit hun midden weggevoerd. Zo werd het een gemiste kans voor de leerlingen om Hem te dienen van wie ze zoveel hielden.

Het probleem in deze situatie was niet dat de leerlingen nooit de liefde van Jezus hadden ervaren. Op dit punt hadden ze genoeg bewijs dat zijn liefde voor hen aantoonde. Het was zelfs niet zo dat ze ver van Jezus waren afgedreven. Ze waren tenslotte bij Hem in de tuin. Desondanks bekwam hen een gevoel van zelfgenoegzaamheid. De leerlingen begrepen niet hoe belangrijk het was om op dat cruciale moment wakker te blijven en voor Jezus te bidden. Ze misten de kans om de liefde van de Vader te delen met Degene die hen zoveel over liefde had geleerd.

Helaas maken we ons vandaag de dag vaak schuldig aan dezelfde zelfgenoegzaamheid en nalatigheid. We hebben prachtige ervaringen met Jezus. En we zijn openlijk volgelingen van Jezus. Maar de realiteit, als we beter kijken, is dat velen van ons zelfgenoegzaam zijn geworden in ons geloof. Deze zelfgenoegzaamheid gebeurt vaak subtiel. Als we over ons leven nadenken, kunnen we ons realiseren

dat we niet op een tastbare manier van anderen houden. Net als de leerlingen weten we dat Jezus goed is en dat we bij Hem willen zijn, maar we glijden af in een staat van geestelijke slaperigheid, waardoor we meerdere kansen missen om de liefde van God te delen met een wanhopige wereld. We moeten elkaar er respectvol aan herinneren wakker te blijven en altijd klaar te staan om de liefde die we hebben ervaren te delen met een lijdende wereld.

Jona

Het tweede excuus dat we aanvoeren om zending te vermijden wordt belichaamd in de vorm van gemiste kansen in het verhaal van Jona. Deze vorm van excuus verschilt van de nalatigheid en zelfgenoegzaamheid die de leerlingen in Getsemané laten zien. Maar ook het tweede excuus komt, net als het eerste, veel voor. Het verhaal van Jona illustreert het tweede excuus op verschillende manieren. Hoewel het verhaal veelzijdig is, is het boek Jona in veel opzichten, zoals we zojuist hebben beweerd, in de kern een verhaal van gemiste kansen.

Jona kende God en profeteerde namens God in Israël voordat hij de oproep kreeg om naar Ninevé te gaan.⁴⁰ Maar zijn eerdere profetische werk was altijd onder Israëlieten geweest en betrof bemoedigende dingen ten behoeve van Israël. Jona's werk omvatte niet het profeteren onder Israëls vijanden. Als je het hele boek Jona leest, merk je dat Jona veel moeite had met het liefhebben van mensen met een niet-joodse achtergrond.

Er zijn twee belangrijke gemiste kansen in het boek Jona. De eerste vindt plaats op het schip waar Jona aan boord ging om van God weg te lopen. Tijdens de storm werd hij omringd door zeelieden die andere goden aanbaden. Toch smeekten de zeelieden Jona tijdens de storm om tot zijn God te bidden in de hoop dat zijn voorspraak een verschil zou maken.⁴¹ Jona bad nooit. Zijn oplossing was om zelfmoord te plegen.⁴² In dit stadium van het verhaal wist Jona niet dat een vis zijn leven zou redden, en dus vroeg hij de zeelui om hem overboord te gooien zodat hij zou sterven.

De zeelieden, die een barmhartiger hart hadden dan Jona, weigerden eerst, totdat ze geen andere opties meer hadden.⁴³ (Denk aan de vorige les over het openstaan voor zegeningen van degenen die je ontmoet). De storm hield op toen Jona overboord werd gegooid. Als gevolg daarvan kregen de zeelieden nieuw respect voor Jona's God. Het probleem was dat Jona de kans miste om tot God te bidden in plaats van een menselijke oplossing voor te stellen. Deze kans zou de zeelieden een completer en beter begrip hebben gegeven van wie God is.

De tweede gemiste kans kwam nadat Jona in Ninevé predikte. De mensen accepteerden Jona's boodschap en bekeerden zich. Maar Jona was nergens te vinden. In plaats daarvan beklom hij een nabijgelegen heuvel in de hoop de vernietiging van Ninevé te zien.⁴⁴ Toen dat niet gebeurde, werd Jona kwaad op God.⁴⁵ Hij onthult de echte reden voor zijn smoesjes om Gods missie te ontlopen. Jona zegt tegen God dat hij wist dat de Heer een liefdevol en barmhartig Persoon was en daarom de Ninevieten waarschijnlijk zou vergeven.⁴⁶ Jona erkende deze Bijbelse waarheid en wilde zich niet inzetten voor mensen die hij niet mocht, omdat hij niet wilde dat zij de goedheid van God zouden ervaren.

Het boek Jona is het enige boek in de Bijbel dat met een vraag eindigt.⁴⁷ De vraag is rechttoe rechtaan. God vraagt Jona: 'Waarom kun je niet van mensen houden op Mijn manier?' Omdat Jona weigerde

---

⁴⁰ 2 Koningen 14:25

⁴¹ Jona 1:6

⁴² Jona 1:12

⁴³ Jona 1:13

⁴⁴ Jona 4:5

⁴⁵ Jona 4:1

⁴⁶ Jona 4:2

⁴⁷ Jona 4:11

van zijn vijanden te houden, was hij buiten de stad op het moment dat hij in de stad had moeten zijn. Hij had de mensen van Ninevé moeten bijstaan in het nemen van de volgende stap in hun relatie met God. Jona's weigering resulteerde in een gemiste kans.

De excuses van Jona waren verpakt in wat wij tegenwoordig ethocentrisme, vooroordelen en racisme noemen. Jona had de liefde van God in zijn leven ervaren en wist dat God barmhartig was. Maar Jona kon niet voorbij zijn gevoelens van nationale trots komen. Omdat hij geloofde dat hij beter was dan anderen, was hij niet bereid om zending te bedrijven op de manier die God wilde. Wat een triest verhaal. Toch kunnen we er ook vandaag nog van leren.

De vraag aan het einde van het boek Jona is ook een vraag voor ons en onze gemeenten. Laten wij liefde zien voor de gemeenschappen om ons heen, vooral voor de leden die er anders uitzien dan wij of die uit andere delen van de wereld komen? Maar al te vaak heb ik gesprekken gehoord in de kerk of in de sabbatschool die vooroordelen en schadelijke ethocentrische houdingen onthullen. Deze houdingen gaan vaak gepaard met excuses waarom bepaalde groepen mensen buiten onze missie vallen. Dergelijke denkwijzen verschillen niet van de denkwijze van Jona.

Jona begreep niet dat wanneer God liefde en medeleven aan anderen toont, zijn goddelijke manifestatie van barmhartigheid moet dienen als een herinnering dat God hetzelfde voor ons heeft gedaan. Wanneer je op zendingsreis gaat en de liefde van God deelt en ziet hoe dit de levens van mensen transformeert, kan zo'n ervaring ook jouw reis met God verbeteren. Deze ervaring kan je ook in nieuwe menselijke relaties brengen met mensen die misschien heel anders zijn dan jij, maar die een relatie met Jezus delen. Jona had op het schip nieuwe vrienden kunnen maken met wie hij zijn geloof kon delen. Hetzelfde geldt voor Ninevé. Helaas werden deze kansen gemist omdat Jona koos voor excuses die geworteld waren in zijn egoïstische trots en ethocentrisme.

Deel 3: Persoonlijke toepassing

We zouden allemaal dankbaar moeten zijn voor de mooie ervaringen die we met Jezus hebben. Maar na verloop van tijd worden we vaak zelfgenoegzaam op onze reis met God. Met deze zelfgenoegzaamheid komt de neiging excuses te verzinnen om de liefde van God niet met anderen te delen. Zelfgenoegzaamheid kan subtiel gebeuren en voor we het weten, slapen we terwijl we wakker zouden moeten zijn. Als individuen en als gemeenten moeten we eerlijk naar ons dagelijks leven kijken en onszelf verantwoordelijk houden. Als we niet actief relaties aangaan met mensen die lijden of hulp nodig hebben bij het dragen van hun lasten, zijn we zelfgenoegzaam geworden. Verantwoording afleggen vereist dat je samenkomt met een kleine groep vertrouwde vrienden uit je lokale gemeente die bereid zijn om open te zijn over hun zelfgenoegzaamheid en elkaar te helpen manieren te bedenken om ervaringen met God nieuw leven in te blazen door Hem op een creatieve manier te delen met de wereld om ons heen.

Voor anderen is de realiteit grimmiger; ze hebben excuses ontwikkeld om zending naar specifieke groepen mensen, zoals moslims of katholieken, te vermijden omdat ze het gevoel hebben dat deze mensen Gods liefde onwaardig zijn. Zulke excuses onthullen dat er een houding van superioriteit en ethocentrisme onder hen aan het werk is, in welk geval het nodig is om God te vragen hen te helpen alle mensen lief te hebben. We kunnen dit doel bereiken door onszelf af te vragen hoe we over bepaalde mensen denken. Als we bang zijn voor bepaalde groepen of denken dat ze het niet waard zijn om gered te worden, dan is dat een teken dat er iets mis is met ons en niet met de groep in kwestie. Een eerlijke beoordeling vereist een niveau van zelfonderzoek en waarachtigheid dat moeilijk te bereiken is, maar een gemeente die bereid is om met deze realiteiten te worstelen is een gemeente waarop de heilige Geest invloed kan uitoefenen.

Les 6: Motivatie en voorbereiding voor zending

4-10 november

Deel 1: Overzicht

Motivatie is het verlangen of de reden dat iemand iets voor een ander wil doen, maar er is ook voorbereidend werk nodig om te bereiken waar we naar streven. Motivatie heeft te maken met iets dat ons aanzet tot actie. Voorbereiding maakt het mogelijk plannen uit te voeren. Jezus, en waar Hij voor stond in het leven, geeft ons de motivatie voor zending.⁴⁸ Tegelijk gaf Hij ons zijn Geest, zodat we in staat zijn te gehoorzamen aan zijn wil en zendingsopdracht.⁴⁹

‘Wij hebben lief omdat God ons het eerst heeft liefgehad.’⁵⁰ Deze tekst geeft ons oorzaak en gevolg, onze motivatie te antwoorden en te handelen. Wanneer wij reageren op Gods liefde, doen we dat door te verkondigen en het goede nieuws dat Jezus onze Verlosser is in woord en daad over te brengen. Het delen van de waarheid, zoals we die in Gods Woord vinden, zal gehoor vinden en vrucht dragen in samenwerking met de Geest. Tegelijkertijd moeten we afwijzing van het Woord verwachten door veel mensen, met als gevolg dat sommigen de hoop verliezen.

Deel 2: Commentaar

De God met een missie

‘Het verhaal van Gods missie voor een verloren mensheid is het grootste verhaal ooit verteld. Het begint in het Oude Testament, meteen nadat Adam en Eva gezondigd hebben, en het gaat door in de tijd van de aardsvaders en de geschiedenis van Israël. De evangeliën doen verslag van de centrale gebeurtenis van Gods missie—de geboorte, het dienstwerk, de plaatsvervangende dood, opstanding en hemelvaart van Jezus. Het Bijbelverhaal gaat verder in Handelingen en de diverse brieven, met de oprichting van de christelijke kerk. Het verhaal eindigt met de apocalyptische climax van Gods missie in het boek Openbaring. Gods missie is het centrale thema van de hele Bijbelse canon, van Genesis tot Openbaring.’⁵¹

Het ‘grote verhaal van de Bijbel... toont God aan het werk in een ingewikkeld project om zijn aarde en de hele kosmos te herstellen in de oorspronkelijke staat. De verhalen in de Bijbel, van Genesis tot Openbaring, beschrijven aspecten van Gods kosmische zendingsproject. Het algehele thema is dat de soevereine, genadevolle en liefdevolle drie-enige God de initiatiefnemer is van de missie en dat Hij het tot een goed einde zal brengen.’⁵²

Het verlossingsverhaal is ons tot motivatie ons voor te bereiden en deel te nemen aan Gods missie, aan zijn verhaal. Als zending zorgt God, onze Vader, voor mensen en wil hen door ons zegenen. Daarom draagt Hij ons op naar alle volken, talen, stammen en naties te gaan.

Waarom draagt Christus ons dus op om eropuit te gaan en het evangelie te prediken? Waarom is het voor God belangrijk dat jij gemotiveerd bent om je voor te bereiden en deel te nemen aan zijn missie? Enkele redenen vinden we in het boek *Passport to Mission* (Berrien Springs, MI: Institute of World Mission, 2009), blz. 28-36. Hier volgt een samenvatting:

---

⁴⁸ Romeinen 5:8

⁴⁹ Matteüs 28:18-20; Johannes 14:15-31; 20:21-22

⁵⁰ 1 Johannes 4:19

⁵¹ Gordon R. Doss, *Introduction to Adventist Mission* (Berrien Springs, MI: Department of World Mission, 2018), blz. 1.

⁵² Idem, blz. 22

Jezus is de unieke Bron van leven en verlossing en mensen moeten Hem leren kennen.

- Johannes 3:36: ‘Wie in de Zoon gelooft heeft eeuwig leven, wie de Zoon niet wil gehoorzamen zal dat leven niet kennen; integendeel, Gods toorn blijft op hem rusten.’
- Handelingen 4:12: ‘Door niemand anders kunnen wij worden gered, want zijn naam is de enige onder de hemel die de mens redding biedt.’
- 1 Johannes 5:12: ‘Wie de Zoon heeft, heeft het leven. Wie de Zoon van God niet heeft, heeft het leven niet.’

Jezus is de goddelijke Zoon van God

Jezus beweert niet van zichzelf dat Hij alleen een goede leraar is zoals andere religieuze leiders, of een geweldige leider zoals Mozes of David, of een soort halfgod of ondergeschikte god zoals we in andere religies tegenkomen. Geen enkele andere grote religie claimt goddelijkheid voor haar oprichter.

- Jezus beweert volledig goddelijk te zijn—gelijk aan God.⁵³
- De leerlingen van Jezus verkondigden zijn goddelijkheid op moedige wijze.⁵⁴ Het bewijs dat zij daarvoor gaven was de opstanding.⁵⁵ Als God Jezus uit de dood heeft opgewekt, moet hetgeen Jezus beweert waarheid zijn.

Jezus biedt een unieke verlossing—verlossing door genade in geloof.

- ‘Door die genade bent u nu immers gered, doordat u gelooft. Deze redding dankt u niet aan uzelf; ze is een geschenk van God en geen gevolg van uw daden. Niemand kan zich er dus op laten voorstaan.’⁵⁶

Geen enkele andere wereldreligie kent een dergelijke verlossing. Andere religies kennen soms hoge normen, stimuleren ethisch gedrag, strenge gezondheidswetten, verheerlijken filosofie of genereren aardige mensen. Maar binnen deze religies wordt ook geloofd dat deze mensen zichzelf kunnen redden door hun daden. Het fundament onder deze niet-christelijke religies is verlossing door eigen daden.

Jezus biedt universele verlossing—alles inbegrepen en exclusief

- ‘Want God had de wereld zo lief dat Hij zijn enige Zoon heeft gegeven, opdat iedereen die in Hem gelooft niet verloren gaat, maar eeuwig leven heeft.’⁵⁷

Het aanbod van verlossing geldt voor iedereen in de wereld. De waarheid is dat God wil dat alle mensen de boodschap horen—het goede nieuws dat God verlossing biedt in het unieke offer van Jezus. In de grote opdracht maakt Jezus duidelijk dat wij ons aandeel kunnen leveren in het delen van het goede nieuws met anderen.

Als iemand je zou vragen waarom je zevendedagsadventist bent en wat jouw motivatie is om zending te bedrijven, wat zou je dan zeggen? Op welke manier motiveert het unieke van de adventistische boodschap je tot zending voor de wereld?

De meeste geloofspunten van de Adventkerk worden onderschreven door andere christenen, maar het volledige ‘pakket’ van adventistische geloofspunten is uniek onder christenen. Nu volgen drie

---

⁵³ Johannes 8:58-59; 10:30-33

⁵⁴ Matteüs 16:14-16

⁵⁵ 1 Korintiërs 15:14-20

⁵⁶ Efeziërs 2:8-9

⁵⁷ Johannes 3:16

overtuigingen die ons leiden in wat we geloven, hoe wij gemotiveerd en voorbereid raken en hoe wij onze missie zien.

Overtuiging #1: *Jezus komt een tweede keer—die komst is zichtbaar, letterlijk en spoedig.* Voor de oprichting van de Adventkerk geloofden de meeste christenen niet in een letterlijke terugkeer van Jezus of maakten het minder belangrijk. Veel van deze christenen waren postmillennialisten. Zij geloofden dat er een periode van 1000 jaar zou zijn waarin vrede en voorspoed zouden heersen. Daarna zou Jezus komen. Mensen keken uit naar dit millennium en werkten daar ook naartoe. De wederkomst werd daardoor minder belangrijk voor hen. Zevendedagsadventisten geloven op basis van de Bijbel, dat de echte hoop voor de wereld niet bestaat uit een aards millennium, maar uit de ‘gezegende’ hoop⁵⁸ op de tweede komst van Jezus.

Samenvatting van wat adventisten geloven ten aanzien van de wederkomst:

- Zevendedagsadventisten aanvaarden en verkondigen de belofte van de wederkomst.⁵⁹
- Deze komst is letterlijk.⁶⁰
- De wederkomst is aangekondigd en zichtbaar.⁶¹
- Alle tekenen wijzen op een nabije, spoedige komst. Jezus zelf gebruikte steeds opnieuw het woord ‘spoedig.’⁶²
- Gods kinderen zullen Jezus zien en voor altijd bij Hem zijn.⁶³
- De doden worden opgewekt en de gelovigen ontvangen onsterfelijkheid.⁶⁴
- Tranen, verdriet en dood zijn verleden tijd.⁶⁵

Deze boodschap is belangrijk voor onze huidige missie, want veel mensen moeten het goede nieuws van Gods gezegende hoop nog horen. De grootste uitdaging die wij echter op ons pad vinden is de niet-christelijke wereld. Miljoenen, misschien zelfs miljarden, Moslims, Hindoes, Boeddhisten en aanhangers van traditionele religies hebben nog nooit van deze hoop gehoord. We moeten het hen vertellen. Jezus wil dat ze over zijn komst horen.

Overtuiging #2: *God roept gelovigen tot liefdevolle gehoorzaamheid en serieus leerlingschap.* In het licht van de komst van Jezus moeten we ons ernstig voorbereiden. Trouw en gehoorzaam leerlingschap is belangrijk. Adventisten hebben altijd geloofd dat Jezus onze Verlosser is. We hebben altijd benadrukt dat waar geloof tot uitdrukking komt in overgave aan de heerschappij van Jezus. Mensen die door Jezus verlost zijn moeten Hem blijmoedig de heerschappij toestaan en Hem in dankbaarheid volgen. Wij geloven dat het evangelie en Gods wet van vitaal belang zijn en harmonieus samenwerken als de roerriemen van een boot. De wet leidt ons tot Christus en dient als onze norm. Jezus bevrijdt ons van de veroordeling van de wet en zijn Geest schrijft de wet in ons hart. Daarom:

---

⁵⁸ Titus 2:13

⁵⁹ Johannes 14:1-3; Openbaring 22:7, 12, 20

⁶⁰ Handelingen 1:11

⁶¹ Matteüs 24:30; Openbaring 1:7

⁶² Openbaring 22:7, 12, 20; Matteüs 24:4-28; Lucas 21:7-28

⁶³ Johannes 14:3; 1 Tessalonicenzen 4:17

⁶⁴ 1 Tessalonicenzen 4:13-16; 1 Korintiërs 15:53

⁶⁵ Openbaring 21:3-4

- Hechten adventisten waarde aan alle tien geboden, inclusief het genegeerde sabbatsgebod, waarvan we geloven dat Jezus dit bij de schepping heeft ingesteld.⁶⁶ Hij herhaalde het in de tien geboden en benadrukte het tijdens zijn dienstwerk.⁶⁷
- Geloven adventisten dat de sabbat een krachtig symbool is van Gods scheppende macht, verlossende genade en de uiteindelijke rust van verlossing in de hemel.⁶⁸
- Aanvaarden adventisten de heerschappij van Christus op alle gebieden van het leven, inclusief het huwelijk, kleding, recreatie, dieet, en dergelijke.⁶⁹

In een wereld waar de meeste normen voor een goede moraal en zedelijkheid met voeten worden getreden, moeten adventistische christenen een heilige leefwijze stimuleren. In een wereld waar haast en snelheid tot hoge stressniveaus leiden, kunnen christenen onder de heerschappij van Christus blijdschap en rust vinden in de sabbat. Zij moeten in hun leven de verlossende kracht en de heerschappij van Christus laten zien.

Overtuiging #3: *God herstelt in gelovigen de heelheid van het leven in Christus.* Christenen gaan niet naar de hemel als zielen die van hun lichaam ontdaan zijn. De wederkomst herstelt al het leven. Gelovigen moeten zich op de wederkomst voorbereiden als complete mensen. Verlossing behelst ieder onderdeel van het leven en ons wezen. Jezus wil dat wij een vol en compleet leven leiden. In Johannes 10:10 zegt Hij: ‘Een dief komt alleen om te roven, te slachten en te vernietigen, maar Ik ben gekomen om hun het leven te geven in al zijn volheid.’ Onze motivatie en voorbereiding in zending is meer dan ooit nodig in een zieke, verslaafde, in slaap gesukkeld wereld, die de boodschap van Jezus nodig heeft. Hij draagt zorg voor en werkt aan alle delen van ons leven. Een stervende wereld heeft de hoop nodig van nieuw leven dat ten volle geleefd kan worden in Gods genade en kracht.

Deel 3: Persoonlijke toepassing

Terwijl de gelovige de wederkomst verwacht, bestudeert hij of zij het Woord van God, zingt de lofprijzingen mee in de gemeenschap van het lichaam van Christus, de kerk, en bereid zich voor op toegewijde dienst aan de mensheid. Er is geen ruimte voor trots, geen tijd te verliezen, want ieder moment is nodig in de voorbereiding op- en deelname aan Gods missie. We gaan door en geloven zijn beloften. ‘Laten we daarom het goede doen, zonder op te geven, want als we niet verzwakken zullen we oogsten wanneer de tijd daarvoor gekomen is.’⁷⁰

1. Hoe zou ons leven eruit zien als we de gedachten van bovenstaande paragraaf in praktijk brengen? Worden wij gemotiveerd en voorbereid door het luisteren naar Gods Woord? Verklaar je nader. Helpt deelnemen aan de dienst voor God ons in de voorbereiding op de missie? Bespreek.
2. Geloof je werkelijk dat Jezus de unieke Zoon van God is die ons de zegen schenkt van een prachtige verlossing, als gift? Zo ja, waarom? Heeft deze boodschap je gemotiveerd en een verschil gemaakt in je leven? Als dat zo is, hoe dan? Hoe heeft de boodschap de missie van de eerste leerlingen beïnvloed? Hoe beïnvloedt het jou missie en op welke manier zou het je missie moeten beïnvloeden?

---

⁶⁶ Genesis 2:2

⁶⁷ Exodus 20:8-11; Marcus 2:27

⁶⁸ Genesis 2:2; Exodus 20:8-11; 20:2; Deuteronomium 5:12-15; Hebrëen 4:1-11, zie vooral vers 9

⁶⁹ Efeziërs 5:21-6:4; Filippenzen 4:8-9; 1 Korintiërs 6:19-20; 1 Timoteüs 2:8-10

⁷⁰ Galaten 6:9

3. Hebben wij als kerk onze unieke boodschap altijd verspreid in relatie met Jezus en op een manier die ons aanzet tot zending? Verklaar je nader. Wat kunnen we meer doen om onszelf voor te bereiden en verbeteringen aan te brengen op dit gebied?

LES 7 Wat ik kan betekenen voor mijn naaste

11 – 17 november

Deel I: Overzicht

Lees de gelijkenis over de barmhartige Samaritaan (Luc. 10:25-37) en denk na over de volgende vragen:

Lucas 10:29: 'Wie is mijn naaste?' Verandert het stellen of beantwoorden van deze vraag vanuit een eigen invalshoek ('wie is *mijn* naaste?') de blikrichting of de prioriteit weg van degene die hulp nodig heeft naar degene die deze hulp verschaft? Brengt een dergelijke verandering in blikrichting het risico met zich mee, dat een verandering wordt aangebracht in de boodschap die Jezus ons wil laten begrijpen en toepassen, evenals in het principe dat Hij ons wil bijbrengen en laten praktiseren?

Lucas 10:36: 'Wie van deze drie is volgens u de naaste geworden van het slachtoffer van de rovers?' Jezus' vraag gaat over de man die beroofd was, zijn wonden en dat wat hij nodig had. Jezus vestigt de aandacht op de persoon die beroofd en slecht behandeld werd en hulp kreeg. Ook stelt Jezus daartegenover de naasten die de gelegenheid hadden te helpen, maar nalieten dat te doen.

Lucas 10:37: 'De wetgeleerde zei: "De man die medelijden met hem heeft getoond." Toen zei Jezus tegen hem: "Doet u dan voortaan net zo." Zoals Jezus laat zien, is het juist beantwoorden van de vraag niet genoeg. Jezus benadrukt in zijn onderwijs aan de wetgeleerde het belang van daden, van het in praktijk brengen van het evangelie. Dat wil zeggen dat we de handen en voeten van het lichaam van Christus moeten zijn.

Deel II: Commentaar

'Heb je naaste lief als jezelf'

Aangezien we deel gaan uitmaken van de gemeenschap van God, zullen wij het probleem van elk van haar leden zien, en zullen we ervaren wat het inhoudt met hen te leven en eveneens met hen te lijden. Wij mogen hopen dat wij naarmate we delen in het lijden van de geloofsgemeenschap, wij ook in haar noden zullen voorzien. Wij moeten naasten zijn voor wie in nood is. Velen in de geloofsgemeenschap lijden en hebben behoefte aan hulp. Kunnen we erachter komen wie onze hulp als naaste nodig zal hebben? Verlicht mijn gemeente het lijden van wie in nood is, of dragen we bij aan het lijden, hetzij doelbewust of door onwetendheid?

Het is de moeite waard op te merken dat Jezus' woorden in Matteüs 23 ernstig waren, vol van de waarheid over de toestand en inhoud van Israëls godsdienstigheid. Jezus' woorden waren ook gericht op het herstel van zijn volk, zodat dit uit liefdevolle naasten kon bestaan. Jezus wilde dat zijn volk zijn wet op een nieuwe manier zou gaan verstaan. Hij wilde dat de Israëlieten zich op God zouden richten en ook op hun naaste. Jezus wilde dat de Israëlieten de Heer, hun God, met heel hun hart, met heel hun ziel en met heel hun verstand lief zouden hebben (Mat. 22:37). Dit voorschrift is het eerste en belangrijkste gebod. Maar het tweede gebod is een uitbreiding van het eerste: 'Heb uw naaste lief als uzelf' (Mat. 22:39). Eerlijkheid en recht, liefde en zorg kunnen niet alleen door afzonderlijke personen gepraktiseerd worden; zij moeten ook door de kerk, het lichaam van Christus, gepraktiseerd en uitgevoerd worden.

Oudtestamentische profeten als verdedigers van de naaste

De profeten van het Oude Testament waren heel duidelijk over de wetten en voorschriften die handelden over iemands naaste of over degenen die genezing en verlossing nodig hadden. Dergelijke wetten en voorschriften, uitgesproken via de profeten, waren Gods manier waarop Hij zijn wil voor Israël overbracht. Hij wilde dat de Israëlieten aan hun naasten een getuigenis zouden geven, een licht voor de volken zouden zijn. Het was de bedoeling dat de profeten zouden dienen als boodschappers van het evangelie en woordvoerders zouden zijn tegen alle vormen van onrecht en kwaad.

De profeten drongen er bij het volk en hun leiders op aan het recht te zoeken, de verdrukten te helpen, de wees recht te doen en de rechtszaak van de weduwe te bepleiten (Jes. 1:17, HSV) en verbood de onderdrukking van 'weduwen en wezen ... vreemdelingen en armen' (Zach. 7:10). De profeten waren ook fel in hun veroordeling van elke vorm van onrecht. Elia berispte koning Achab voor het vermoorden van Nabot en het stelen van zijn wijngaard. Amos fulmineerde tegen de machthebbers van Israël, omdat zij, in ruil voor steekpenningen, op de hoofden van de armen traptten, de noodlijdenden vermorzelden en aan de onderdrukten gerechtigheid onthielden, in plaats van dat zij 'het recht' lieten 'stromen als water, en de gerechtigheid als een altijd voortvloeiende beek' (John R. W. Stott, *Decisive Issues Facing Christians Today* {Tarrytown, NY: Fleming H. Revell Company, 1990}, blz. 236).

De structuur en maatschappij van Israël 'verheerlijkte arbeid, hekelde nietsdoen, verwachtte van vaders dat ze hun zoons oefenden om vormen van handvaardigheid te krijgen, bevorderde wederkerigheid tussen mensen en gerechtigheid, en liet een actieve betrokkenheid bij iemands naasten zien', en 'respecteerde' met name 'de waardigheid van zowel mannen als vrouwen, de dragers van het beeld van God' (Arthur F. Glasser, *Announcing the Kingdom: The Story of God's Mission in the Bible* {Grand Rapids, MI: Baker Academic, 2003}, blz. 88). Bovendien worden aanbidding van en gehoorzaamheid aan God rechtstreeks in verband gebracht met gerechtigheid en menslievendheid. Deze tweetallen gaan hand in hand, net zoals gerechtigheid en het barmhartig zijn voor je naaste verband houden met nederig voor God leven. Alle aanwijzingen en voorschriften voor het welzijn en de eerlijke behandeling van de armen, de vreemdelingen, de wezen, de weduwen en de kwetsbaren hebben hun oorsprong in God, de Enige die om zijn kinderen geeft en barmhartigheid en genade bewijst aan iedereen die Hem nodig heeft. Als een soort nagalm van het betreffende Bijbelgedeelte vat een schrijver op de volgende manier de opdracht in het evangelie om voor de armen te zorgen, samen: 'Wanneer je het over armoede hebt, raak je het hart van God' (William Robert Domeris, *Touching the Heart of God: The Social Construction of Poverty among Biblical Peasants* (New York: T & T Clark, 2007), blz. 8).

Dikwijls wordt de volgende vraag gesteld: Hoe kan mijn naaste, die vaak de arme, de dakloze en de werkloze is, geholpen worden de zegeningen van Gods voorzienigheid te bemachtigen en het leven te gaan leiden dat Jezus voor mensen voor ogen had? Hier volgt een verklaring van Ellen G. White die licht werpt op dit onderwerp:

'Als men meer aandacht zou schenken aan de aanwijzingen in Gods woord, zouden zij de oplossingen voor deze problemen vinden die hen zouden verbazen. Veel kan geleerd worden uit het Oude Testament wat betreft het vraagstuk van de arbeid en de hulp voor de armen.

In Gods plan voor Israël had ieder gezin een huis op het land met voldoende grond om te bebouwen. Zo werd zowel voorzien in de middelen als in het motief voor een nuttig, ijverig en zelf-verzorgend leven. En geen menselijke bedenksels hebben ooit dit plan kunnen verbeteren. Aan het verlaten van dit plan door de wereld is het in grote mate te wijten, dat er vandaag armoede en ellende heersen' (E.G. White, *De weg tot gezondheid*, blz. 98).

De lessen en voorschriften van de Bijbel helpen ons te begrijpen welk voornemen God met onze noodlijdende naaste heeft. God wil dat wij door zijn Woord in verbinding staan, zodat we zijn instrumenten van barmhartigheid en liefde zijn voor degenen die lijden en behoefte aan hoop hebben. Bovendien is het 'Gods doel dat de rijken en de armen nader verbonden worden door banden van sympathie en hulpvaardigheid' (Ellen G. White, *De weg tot gezondheid*, blz. 103). Deze verbondenheid zal voor beide groepen een zegen blijken te zijn. Die zal zowel de armen als de rijken helpen Gods verlossingsplan te begrijpen en zal bewijzen dat een leven van liefdadigheid geestelijke waarheden zal onthullen, die alleen te midden van verdriet en lijden verstaan kunnen worden. Alleen door middel van onze liefde voor en dienstbetoon aan onze naaste die hulp nodig heeft kunnen we bewijzen dat onze liefde voor Christus echt is. Echt missionair dienstbetoon komt voort uit onze echte liefde voor onze Verlosser, een opvatting die het denkbeeld versterkt dat *het zijn* vaak belangrijker is dan *het geven* of dan simpelweg *het doen* van goede dingen voor de noodlijdenden of

de armen. De boodschap van het Oude Testament is een oproep tot een ethische manier van leven, die vormgegeven wordt op basis van wat God in Christus voor ons gedaan heeft. Die boodschap heeft met het navolgen van Gods principes te maken, doordat je een leven leidt waarin je getuigt tegenover je naaste en tegenover degenen die net zoals jezelf ergens behoefte aan hebben, en hen helpt en liefhebt' (Jiri Moskala, 'The Mission of God's People in the Old Testament', *Journal of the Adventist Theological Society*, 19/1-2 (2008), blz. 58).

Het leven en de missie van Jezus

De bediening van barmhartigheid die in het leven en dienstwerk van Jezus aan het licht kwam, was het best mogelijke voorbeeld dat gegeven werd voor van de discipelen, apostelen, volgelingen en nieuwe gelovigen van de vroege, apostolische kerk. Jezus (Immanuel) hield zich op onder mannen en vrouwen om te herstellen en te redden, te genezen en te vergeven, met een liefde die zelfs sterker was dan de dood zelf. Zijn bijzondere aandacht voor de naaste, voor de ander – tot wie de noodlijdenden, de armen, de zieken, de bezetenen, de vreemdelingen en vele anderen behoorden – leidde ertoe dat de Zoon van God tijdens zijn aardse dienstwerk een groot deel van zijn tijd en energie wijdde aan de genezing van en zorg voor hen allen.

Jezus' onderwijs werd altijd door zijn daden bevestigd, en zijn genezings- oftewel verlossingswerk bekrachtigde wat Hij verkondigde. Hij had een bediening van herstel, waardoor mensen geheeld werden naar lichaam, geest en denken. Jezus kwam om aan het gevallen mensdom Gods karakter te openbaren, en door dat te doen maakte Hij het mogelijk dat het beeld van God in zijn schepselen hersteld werd.

Als we voorzien in de noden van gemeenteleden en niet-leden, als we naasten worden voor arme mensen en aandacht besteden aan hun noden, als we mensen die honger en dorst hebben helpen, als we mensen zonder kleding kleden en gevangenen bezoeken, dan zijn de leden van het lichaam van Christus echte kameraden van God en van elkaar. Deze kameraadschappelijkheid toont dat we niet egoïstisch zijn. We kunnen delen en leven op een manier die een ware godsdienst en levensstijl weerspiegelt. Het is het leven van Christus.

De apostel Paulus moedigde zendingswerk voor je naaste aan, door er bij gemeenteleden op aan te dringen voor iedereen goede dingen te doen, in het bijzonder voor degenen die bij de familie van gelovigen horen (Gal. 6:10). Maar Paulus had ook een bredere kijk op dit werk van barmhartigheid voor onze naasten, tot wie hij zelfs onze vijanden rekende: 'Als uw vijand honger heeft, geef hem dan te eten, als hij dorst heeft, geef hem dan te drinken' (Rom. 12:20).

Deel III: Levenslessen

Hoe kan het gehele evangelie van Jezus Christus – een evangelie dat kan genezen en redden, beschermen en herstellen – onze naasten veranderen in erfgenamen van Gods koninkrijk? Wij geloven dat deze verandering werk of dienstwerk is dat door de kracht van Gods Geest gedaan moet worden, opdat veel personen de genadegaven van het evangelie van Christus mogen ontvangen en zo veranderd worden dat ze op Hem gaan lijken, voor het welzijn van gezinnen, gemeenschappen en volkeren, tot eer van God. Wat voor een verschil zou het betekenen, als we allemaal doelbewust aan dit dienstwerk toegewijd zouden zijn.

Het allerbelangrijkste is: Wie is Jezus Christus vandaag voor ons? Wat betekent deze vraag in praktische zin?

'Echte liefdadigheid helpt mensen zichzelf te helpen. Als iemand bij ons aan de deur komt en om voedsel vraagt, mogen we hem niet hongerig wegsturen; zijn armoede kan een gevolg zijn van onfortuinlijke omstandigheden. Maar ware weldadigheid betekent meer dan giften. Het betekent echte belangstelling in het welzijn van anderen. Wij zouden de noden van de armen en bedroefden moeten onderzoeken en die hulp geven, die hun het meeste nut geeft. Aandacht, tijd en persoonlijke bemoeienis kosten veel meer dan slechts wat geld geven. Maar dat is de echte weldadigheid' (E. G. White, *De weg tot gezondheid*, blz. 105).

LES 8 Wat ik kan betekenen voor noodlijdenden

18 – 24 november

Deel I: Overzicht

Wij kunnen niet ontkennen dat het Oude Testament benadrukt dat Gods volk de verantwoordelijkheid heeft de noodlijdenden te helpen. Feitelijk bevat de Hebreeuwse Bijbel honderden passages (en voorschriften of wetten) waarin het recht van weduwen, wezen, vreemdelingen, de armen, enz. gegarandeerd en beschermd wordt.

Deuteronomium 15:4 verklaart: 'Overigens zal niemand van u in armoede leven, zozeer zal de HEER u zegenen in het land dat Hij u in bezit zal geven.' Maar een paar verzen later staat: 'Armen zullen er altijd zijn bij u. Daarom druk ik u op het hart om vrijgevig te zijn tegenover iedereen in uw land die in armoede leeft of er slecht aan toe is' (Deut. 15:11).

Hoe brengen wij deze twee verzen (Deut. 15:4 en Deut. 15:11) met elkaar in overeenstemming? Wat is hier het probleem? Hoe kunnen we een uitweg vinden uit deze klaarblijkelijke tegenstrijdigheid? In wezen vertelt de Bijbel ons dat God ons wil gebruiken bij de hulp aan de noodlijdenden, omdat Hij in het nodige kan voorzien, net als het geval was met Jezus. De bijbelse overlevering als geheel beschouwt armoede niet als een 'normaal' onderdeel van het leven, maar als een slechte uitzondering op het plan van God. Wat normaal moet zijn is de bewogenheid die mensen ertoe aanzet vriendelijk te zijn voor de noodlijdenden. 'God schenkt ons zijn zegen, opdat wij die aan anderen mogen schenken. Wanneer wij Hem om ons dagelijkse brood vragen, dan kijkt Hij in ons hart om te kijken of we dat willen delen met degenen die daar meer behoefte aan hebben dan wij' (Ellen G. White, *Testimonies for the Church*, deel 6, blz. 283).

Deel II: Commentaar

'God heeft zich om zijn [noodlijdende] volk bekommerd' (Luc. 7:16)

In Lucas 7 lezen we over een grote menigte. Deze grote groep mensen erkende wat Jezus zojuist gedaan had. Het was niet alleen zo dat de menigte erkende dat Jezus een Profeet was, en een belangrijke nog wel, maar ze verklaarden vol ontzag en met lofprijzing aan God, dat Hij zich om hen bekommerd had. Jezus was de Profeet van liefdadigheid en barmhartigheid, Degene die het goede nieuws over God kwam verkondigen. Jezus kwam ook om vrijheid aan de gevangenen te verkondigen en bekend te maken dat het koninkrijk van God dichtbij was (Marc. 1:14, 15; zie ook Luc. 4:18, 19). Jezus besteedde tijdens zijn aardse dienstwerk het grootste gedeelte van zijn tijd en energie aan degenen die er het meest ellendig aan toe waren en het meest veronachtzaamd werden. Zijn hart werd voortdurend geraakt door de ellende en het lijden van de allerarmsten, van de meest behoeftigen en van de mensen die het meest misdeeld waren.

Onder de onderdrukten en behoeftigen waren veel vrouwen, en voor hen had Jezus speciale aandacht. De vrouwen die door de samenleving aan de kant geschoven werden, werden door de Verlosser genadig aanvaard en geholpen; op die manier werden ze verlost van hun leed en kwalen. Jezus liet voortdurend met daden zien dat hij voor deze vrouwen barmhartig en genadig was.

Jezus' ontmoeting met de Samaritaanse vrouw bij de bron van Jakob geeft het voorbeeld voor iedereen die zich inzet voor vrouwen, waar zij ook maar mogen zijn en hoe hun toestand er ook uit mag zien, of het nu armen, verschoppelingen, zondaars, weduwen, moeders of prostituees zijn, of dat ze op een andere manier door de duivel onderdrukt worden. Doordat Jezus de Samaritaanse vrouw het water des levens gaf, verlost Hij haar van haar gevoel van onderdrukking en schuld, waarbij Hij haar zowel het vermogen gaf een beter leven te gaan leiden, als dat Hij haar ertoe in staat stelde een van zijn getuigen te worden (Joh. 4:1-26). De Samaritaanse vrouw was dorstig, ze was arm, zij moest haar eigen water dragen, ze was moe en in nood, en Jezus voorzag in haar lichamelijke, sociale en geestelijke noden. De manier waarop Jezus omging met de situatie van de vrouw die op overspel betrupt was, evenals met andere vrouwen, toont aan dat Hij bereid was om vrouwen te helpen en hun gevoel van

eigenwaarde te herstellen. Dit illustreert dat Zijn liefde geen voorkeur had voor specifieke groepen individuen. Jezus ging over culturele grenzen heen en ging zelfs in tegen sterke godsdienstige tradities om vrouwen te genezen en te verlossen, en de gaven en levens van vrouwen voor zijn koninkrijk te ontwikkelen. Jezus' liefde heeft geen grenzen, is onvoorwaardelijk en wordt aan alle vrouwen die in nood zijn geschonken. Kijk eens naar de volgende voorbeelden van vrouwen die de liefde van de Verlosser aanvaardden: de Kanaänitische of Syro-Fenicische vrouw (Mat. 15:21-28, Marc. 7:24-30); Jezus' moeder (Joh. 19:25-27); Marta en Maria die door Jezus bemoedigd werden (Joh. 11:17-37); en de weduwe van Naïm; haar zoon werd door Jezus uit de dood opgewekt (Luc. 7:11-17). Jezus werd door een zondige vrouw gezalfd en vergaf haar zonden (Joh. 12:1-11, Mat. 26:6-13, Marc. 14:3-9; Luc. 7:36-50); Jezus genas een zieke vrouw en wisselde met haar van gedachten (Luc. 8:43-48, Mat. 9:20-22, Marc. 5:25-34); vrouwen die door Jezus van boze geesten en ziekten genezen werden (Luc. 8:1-3); Jezus genas een invalide vrouw (Luc. 13:10-13); Jezus zag dat de weduwe haar offergave deed (Marc. 12:41-44, Luc. 21:1-4); en Jezus verscheen aan Maria Magdalena (Joh. 20:10-18).

Volgens de evangeliën verlichtte Jezus' genezingswerk voor allen die zijn hulp nodig hadden, hun lijden en bevrijdde hen van hun kwalen. Dit geeft het volgende aan: 'Niemand die tot Hem kwam heeft Hij ledig weggezonden. Uit Hem vloeide een stroom van genezende kracht en men werd genezen naar lichaam, ziel en geest' (E.G. White, *De weg tot gezondheid*, blz. 1). We treffen Jezus aan wanneer Hij de schoonmoeder van Simon (Petrus) van hoge koorts geneest (Mat. 8:14, 15; Marc. 1:29, 30; Luc. 4:38, 39); Jezus genas een man die aan huidvraat leed, met de woorden 'Word rein' (Mat. 8:2-4; Marc. 1:40-44; Luc. 5:12, 13); Jezus genas (vergaf) een verlamde met de woorden 'Man, uw zonden zijn u vergeven' (Luc. 5:20, HSV) en de toevoeging 'Ik zeg u, sta op, pak uw bed en ga naar huis' (Luc. 5:24, zie ook Mat. 9:2-8, Marc. 2:3-12).

Jezus ontdekte dat een centurio wiens slaaf ziek was en op het punt stond te sterven, groot geloof had, en beloofde het geloof van de centurio door zijn slaaf te genezen (Luc. 7:1-10, Mat. 8:5-13). Eveneens door een dergelijk groot geloof raakte een vrouw die twaalf jaar lang aan bloedverlies leed, Jezus aan, waarop zij onmiddellijk door zijn macht genezen werd. Jezus bevestigde haar geloof met de woorden 'Dochter, uw geloof heeft u behouden; ga heen in vrede!' (Luc. 8:48, HSV; zie ook Mat. 9:20-22, Marc. 5:25-34).

Jezus genas niet alleen degenen die naar Hem toe kwamen of gebracht werden, maar Hij toonde vaak zijn liefde wanneer Hij iemand zag die er ellendig aan toe was. Jezus was bijvoorbeeld op een sabbatdag in een synagoge aan het onderwijzen, toen er een invalide vrouw bleek te zijn die krom was en zichzelf niet op kon richten. Jezus zei tegen haar: 'Vrouw, u bent verlost van uw ziekte' (Luc. 13:12, HSV). Wat een opluchting bevrijd te zijn na achttien jaar lang invalide te zijn geweest door toedoen van een boze geest! Het verslag zegt dat Jezus zijn hand op haar legde, en ze vervolgens onmiddellijk rechtop kon staan en God kon prijzen in haar zojuist gevonden staat van vrijheid.

Jezus' genezingswerk ging veel verder dan wat de Bijbel ons vertelt, maar het moet voldoende zijn om hier te noemen wat de geïnspireerde evangeliëschrijvers voor ons opgeschreven hebben. Veel andere zieke mensen met verschillende soorten ziektes werden door de grote Geneesheer genezen. Een hoveling in Kapernaüm had een zoon die ziek was, en hij vroeg aan Jezus om hem te genezen. Vriendelijk willigde Jezus het verzoek van de hoveling in met de woorden: 'Ga maar naar huis, ..., uw zoon leeft' (Joh. 4:50).

De apostel Paulus schreef: 'Hij [Jezus] was rijk, maar is omwille van u arm geworden opdat u door zijn armoede rijk zou worden' (2 Kor. 8:9). De apostel stelt duidelijk dat Christus zich met de armen identificeerde. Jezus was rijk, maar deed afstand van zijn bezittingen en werd arm, opdat de arme mensheid de rijkdommen van zowel de tijdelijke als de eeuwige verlossing kon erven.

Echte kameraadschappelijkheid in de apostolische kerk

De vroeg-christelijke gemeenschap werd door echte kameraadschappelijkheid gekenmerkt. Deze kameraadschappelijkheid was het handelsmerk van de apostelen en de nieuwe gelovigen. Zij hadden besloten één met Christus en met elkaar te blijven, waarbij ze alles gemeenschappelijk hadden (Hand. 2:42-44) en één van hart en gedachten waren. Ieder van hen had het verlangen zijn of haar bezittingen

met anderen te delen, opdat hun goederen onder de noodlijdenden verdeeld zouden worden. Vanwege deze handelwijze leed 'niemand onder hen ... enig gebrek' (Hand. 4:34). Zo maakte de daad van het met anderen delen van hun bezittingen het voor de nieuwe gelovigen mogelijk te voorzien in de noden van degenen die er ellendig aan toe waren (Hand. 4:32-47).

Het is terecht dat Jakobus benadrukte dat het luisteren naar het Woord en het in praktijk brengen ervan met elkaar verweven zouden moeten zijn, dat liefde niet alleen uit woorden, maar ook uit daden moet blijken. Wat is dan echte godsdienst? 'Voor God, de Vader, is alleen dit reine, zuivere godsdienst: weduwen en wezen bijstaan in hun nood, en je in acht nemen voor de wereld en onberispelijk blijven' (Jak. 1:27). Het lijkt erop dat Jakobus de volgende woorden van Jezus in zekere mate herhaalt: 'Want Ik had honger en jullie gaven Mij te eten, Ik had dorst en jullie gaven Mij te drinken. Ik was een vreemdeling, en jullie namen Mij op, Ik was naakt, en jullie kleedden Mij. Ik was ziek en jullie bezochten Mij, Ik zat gevangen en jullie kwamen naar Mij toe' (Mat. 25:35, 36). Noodlijdende wezen en weduwen hebben smart, hetgeen het hart van de Vader raakt. Daarom zal degene die een godsdienst die echt is in zijn of haar leven tot uitdrukking bent, wezen bescherming bieden en weduwen bijstaan (Jes. 1:17).

In Antiochië werden de volgelingen van Jezus voor het eerst christenen genoemd (Hand. 11:26). In de tekst staat: 'De leerlingen besloten dat de broeders en zusters in Judea ondersteund moesten worden. Ze droegen ek jaar naar vermogen bij en lieten hun gift door Barnabas en Saulus naar de oudsten brengen' (Hand. 11:29, 30). Hulp geven (*eis diakonian*) in deze context kan betekenen, dat je voorziet in middelen van bestaan (geld, giften) om gebruikt te worden voor noodlijdende personen die er ellendig aan toe zijn.

Deel III: Levenslessen

De armen en noodlijdenden hebben een bijzondere plek in het dienstwerk van Jezus, omdat aan hen het evangelie (het goede nieuws, het koninkrijk van God) verkondigd wordt (Mat. 11:5, Luc. 4:18). Andere bijbelgedeelten bevestigen dat de armen niet alleen arm zijn in geestelijk opzicht, maar ook in materieel opzicht (Mat. 5:3, Luc. 6:20). Het verhaal over de offergave van de arme weduwe illustreert dit punt goed.

Toen Jezus opkeek, zag Hij dat rijken hun gaven in de schatkist van de tempel deden. Hij zag ook hoe een arme weduwe er twee bijzonder kleine koperen munten in deed. Hij zei: 'Ik verzeker jullie: Deze arme weduwe heeft meer gegeven dan alle anderen. Want de anderen hebben iets van hun overvloed geofferd, maar zij heeft van haar armoede alles gegeven wat ze nodig had voor haar levensonderhoud' (Luc. 21:3, 4; zie ook Marc. 12:41-44 en 2 Kor. 8:9, 12).

Het verhaal vertelt ons niet dat de vrouw een of meerdere verwanten had die voor haar konden zorgen; in plaats daarvan wordt erin vermeld, dat het om een arme weduwe ging die alles wat ze voor haar levensonderhoud had, gaf. Het feit dat Jezus naar deze arme weduwe verwijst is interessant, omdat zijn aandacht opnieuw op de allerarmsten gericht is, niet alleen in geestelijk opzicht, maar zeer nadrukkelijk ook in materieel opzicht: 'Zij heeft van haar armoede alles gegeven wat ze had, haar hele levensonderhoud' (Marc. 12:44).

Wanneer noodlijdende mensen, zoals de arme weduwe, naar jou of jouw gemeente kijken, op welke manieren zien ze dan de belichaming van Jezus Christus en de veelomvattende genezing en bijstand die Hij via zijn kerk geeft?

LES 9 Wat ik kan betekenen voor machthebbers 25 november – 1 december

Deel I: Overzicht

De kerntekst van deze week is onderdeel van Jezus' toespraak over wat het je kost zijn leerling te zijn. Jezus noemde in zijn onderwijs over discipelschap herhaaldelijk dat het noodzakelijk is de kosten te berekenen van het volgen van Hem. Die zouden hoog kunnen zijn. Matteüs 16:24-28 en Lucas 14:25-33 zijn twee van de kernteksten voor het begrijpen van Jezus' onderwijs over wat het voor iemand betekent volgen van Hem te zijn (zie ook Marc. 8:34-37 en Luc. 9:23-25). Het is belangrijk op te merken dat Jezus het in zijn onderwijs over discipelschap niet over de slechtheid van geld heeft of over de verdoemenis van de rijken. Hij waarschuwt ons simpelweg voor een situatie waarin we toelaten dat onze bezittingen ons streven naar de eeuwigheid met Hem dwarsbomen. Geen van de dingen die we ons door geld kunnen veroorloven – pleziertjes, macht, beroemdheid – zal ons uiteindelijk goed doen, omdat we daardoor de eeuwigheid verspelen.

Hoewel de Bijbel rijkdom niet veroordeelt, wordt daarin gewaarschuwd voor het mogelijke gevaar dat hieraan verbonden is. Volgens Paulus is de liefde voor geld slecht, en niet geld op zich (1 Tim. 6:10). Zowel rijke en machtige mensen als arme en zwakke personen zijn in Gods koninkrijk *even* welkom. Zoals Petrus in het huis van Cornelius beseftte: 'God [maakt] geen onderscheid ... mensen, maar Hij [trekt] zich het lot aan... van iedereen, uit welk volk dan ook, die ontzag voor Hem heeft en rechtvaardig handelt' (Hand. 10:34, 35). God is even bezorgd over de redding van de rijken en de machthebbers als dat Hij begaan is met de armen en de zwakken.

Deel II: Commentaar

Wat het je kost om een leerling van Jezus te zijn

In Mat. 16:24 maakt Jezus gebruik van radicale taal om de compromisloze aard te benadrukken van wat het je kost om volgen van Hem te zijn: 'Wie achter Mij aan wil komen, moet zichzelf verloochenen, zijn kruis op zich nemen en Mij volgen' (zie ook Luc. 14:26, 27). Jezus wilde niet dat mensen alleen volgen van Hem waren op basis van de wens baat te hebben van de verschillende wonderen die Hij verrichtte. Volgen van Hem zijn op grond van de bevrediging van onze verlangens zou neerkomen op het hebben van een opportunistische relatie met Hem. In plaats daarvan wil Jezus dat zijn volgelingen dagelijks afstand nemen van eigenbelang, zelfzuchtige verlangens en alle ambities waardoor hun relatie met Hem belemmerd zou worden. Zijn oproep de kosten te berekenen van het volgen van Hem was de manier waarop Hij zijn toehoorders uitnodigde, eerst en bovenal te begrijpen wat de hieraan verbonden voorwaarden waren, en daarmee in te stemmen.

Jezus verlangt ook van zijn volgelingen een toewijding die sterker is dan hun aangeboren neiging hun eigen leven te behouden. Leerlingen van Jezus moeten hun toewijding aan Jezus boven het leven zelf stellen. Als symbool van een onvermijdelijke en zeer pijnlijke dood belichaamt het opnemen van je kruis om Jezus te volgen een toewijding tot aan de hoogst mogelijke kosten, verbonden aan het leerling zijn van Jezus. Net zoals het dragen van een letterlijk kruis een daad van onderwerping aan de Romeinen was, verwijst het opnemen van je kruis om Jezus te volgen naar Jezus' oproep aan zijn leerlingen om zich volledig aan Hem te onderwerpen. Discipelschap wil niet zeggen dat Jezus ons op onze wenken bedient. Nee, discipelschap heeft betrekking op het overdragen aan Jezus van het eigendomsrecht op alles wat op ons betrekking heeft. Jezus is rechtdoorzee, omdat Hij niet wil dat ook maar iemand zich aanmeldt om leerling van Hem te worden en vervolgens later verrast wordt door de hoge kosten ten gevolge van die daad. Jezus wil niet dat zijn leerlingen vol zijn van iets of iemand, behalve dan van Hem.

In Lucas 14 worden twee begrippen genoemd die volkomenheid uitdrukken in verband met de kosten die verbonden zijn aan het leerling zijn van Jezus. De eerste term die dat uitdrukt is 'wie' in de verzen 26 en 27. Het voornaamwoord 'wie' heeft geen betrekking op een select groepje, maar betekent dat de

kosten die verbonden zijn aan het leerling zijn van Jezus van toepassing zijn op ieder afzonderlijk persoon die ernaar verlangt een volgeling van Hem te worden, ongeacht zijn of haar sociale positie. De tweede term die volkomenheid uitdrukt is 'al' in het afstand doen van al je bezittingen (vers 33). Het afstand doen van alles ten behoeve van het volgen van Jezus betekent niet alleen dat je in materieel opzicht iets opgeeft, maar ook dat je gevoelsmatig loslaat wat je in materiële zin opgegeven hebt, zodat je daardoor op geen enkele manier in beslag genomen wordt. Eigenlijk daagde Jezus degenen die overwogen Hem te gaan volgen uit, hun eigen agenda opzij te zetten en zijn agenda te omarmen. Dit benadrukt absoluut het feit dat een leerling niet mag toelaten dat ook maar iets in de weg komt te staan van zijn of haar volledige overgave aan Christus. Jezus verwacht dat iedere persoon die ernaar verlangt Hem te volgen, onvoorwaardelijk en te allen tijde bereid moet zijn alle relaties, alle bezittingen en zelfs zijn of haar eigen leven op te geven. Jezus verlangt van iedere afzonderlijke persoon die Hem wil volgen een verandering van mentaliteit, die erop uitloopt dat degene om wie het gaat zich er dagelijks voor inzet ten koste van wat ook zijn volgeling te zijn. Deze goddelijke verwachting is een waarschuwing voor iedereen die ernaar verlangt Jezus' leerling te zijn, om af te zien van pogingen Hem tot een middel te maken voor het nastreven van eigen doelen. Jezus verwacht van zijn leerlingen dat ze hun wil inruilen voor die van Hem en de controle over hun bestemming volledig aan Hem overgeven.

God heeft hart voor de rijken en de machtigen

God is even begaan met de redding van de rijken en de machtigen als met die van de zwakken en de noodlijdenden. Christus stierf voor alle mensen, ongeacht hun achtergrond, ongeacht tot welk volk ze behoren of behoorden en ongeacht hun geslacht of maatschappelijke positie. Zijn bloed heeft voldoende waarde in zich om ieder mens te redden van de ondergang die met zijn of haar zonde verbonden is. Als gevolg daarvan heeft iedereen toegang tot Jezus' geschenk van vergeving en aanvaarding door God, een geschenk dat niets kost. Simpel gesteld is de reikwijdte van Christus' verzoening onbeperkt; deze verzoening is ook wereldwijd beschikbaar voor de armen, als dat voor de rijken geldt (Joh. 3:16, 2 Kor. 5:15, 1 Tim. 2:3-6). Hoewel een speurtocht online naar 'Gods hart voor de rijken en de machtigen' een verwaarloosbaar aantal treffers oplevert vergeleken met een speurtocht naar 'Gods hart voor de armen', moet worden benadrukt dat God hart heeft voor ieder afzonderlijk mens, vanwege het feit dat ieder van hen naar zijn beeld geschapen is en Christus plaatsvervangend voor hen gestorven is. Hoewel niet iedereen gered zal worden, had of heeft iedere persoon die ooit leefde of nu leeft, toegang tot God, hetzij door algemene openbaring (in de natuur), door bijzondere openbaring (door Gods wonderbaarlijke werk onder de onbekeerden), of door speciale openbaring (door Jezus Christus en de Schrift). Handelingen 14:17 zegt dat God ervoor gezorgd heeft dat Hij zichzelf niet onthouden heeft van getuigen onder de mensen. In de hemel zullen zowel mensen zijn die in hun aardse leven miljardairs waren, als mensen die in volkomen armoede leefden. Onder de verlostten zullen ook mensen zijn die op aarde beschouwd werden als grote denkers, evenals mensen die nooit leerden lezen of schrijven.

De Schrift maakt melding van rijke en machtige personen die God liefhadden en ontzag voor Hem hadden. Voorbeelden uit het O.T. zijn o.a. Abraham, Isaak, Job en David. Voorbeelden uit het N.T. zijn o.a. Matteüs (Mat. 9:9), Zacheüs, de oppertollenaar (Luc. 19:1, 2), de apostel Paulus (Hand. 9), de Ethiopische eunuch (Hand. 8:26-40) en Cornelius, de Romeinse centurio (Hand. 10). Datgene waarin deze personen zich onderscheidde was niet zozeer wat ze bezaten, als wel hun toegewijde relatie met God, ondanks hun rijkdom.

Naast de bovengenoemde voorbeelden van rijke en machtige personen die niet toelieten dat rijkdom en macht hun relatie met God belemmerden, was er ook het voorbeeld van degenen die toelieten dat hun rijkdom hen afhield van de overgave van hun leven aan Jezus. Een zeer bekend voorbeeld is de rijke jongeman die Jezus' uitnodiging om Hem te volgen van de hand wees, nadat hij geïnformeerd had naar wat hij moest doen om het eeuwige leven te beërven. Hoewel dat de rijke jongeman Jezus' uitnodiging van de hand wees, zegt Marcus 10:21 dat Jezus nog altijd van hem hield. Het feit dat Jezus hem vroeg al zijn bezittingen te verkopen en de opbrengst daarvan aan de armen te geven voordat hij Hem zou

gaan volgen, betekent niet dat het onmogelijk is dat rijke mensen zijn leerlingen zijn. In dit speciale geval was het probleem dat de weelde van deze rijke jongeman een obstakel was voor de overgave van zijn hart aan God. Het hart van de jongeman werd zodanig door zijn grote rijkdom in beslag genomen, dat hij voor alles hieraan trouw was.

Het moment waarop we onze boodschap brengen, doet ertoe.

Naäman genas van huidvraat. Daarna deed hij twee verzoeken die vandaag volledig misplaatst zouden klinken: (1) Hij vroeg of hij twee muilnierlasten aarde uit Israël mee terug naar Syrië mocht nemen als teken van zijn toezegging geen andere God dan de levende God te zullen aanbidden, Degene die Israël aanbad (2 Kon. 5:17), en (2) Hij vroeg om toestemming om samen met zijn koning in het heiligdom van Rimmon neer te buigen, niet als een daad van aanbidding, maar als onderdeel van zijn functieomschrijving. Hij was per slot van rekening de rechterhand van de koning en moest aan zijn zijde zijn, waar de koning ook maar heenging (2 Kon. 5:18).

Alsof deze twee verzoeken niet al vreemd genoeg waren, het antwoord dat Elisa gaf op het verzoek van Naäman ('Ga in vrede' (2 Kon. 5:19)) zou in veel zendingskringen vandaag de dag opschudding teweegbrengen. Het verbazingwekkende antwoord van Elisa was geen aanmoediging voor Naäman om door te gaan met afgodische praktijken. Elisa vertrouwde er zeer waarschijnlijk op dat God door zou gaan met in Naämans leven te werken. Naäman had door zijn geloofsbelijdenis een reusachtige stap voorwaarts gemaakt in zijn geestelijke reis. God had zelf diens ontmoeting met Elisa gearrangeerd. Elisa verwelkomde die vooruitgang en dacht waarschijnlijk dat het wijs was niet te snel verder te gaan naar andere geloofszaken die Naäman nog niet bereid was te aanvaarden.

Hetzelfde leerbeginsel treffen we aan in Johannes 16:12, waar Jezus aan zijn leerlingen, nadat Hij hen drieënhalve jaar begeleid heeft, vertelt dat Hij nog altijd veel dingen heeft die Hij aan hen wil openbaren, maar dat Hij dat niet gaat doen, omdat zij nog niet klaar zijn die dingen te begrijpen. Jezus kende hun vermogen om nieuwe waarheden te verstaan. Hij koos ervoor om alleen datgene aan hen te openbaren wat volgens Hem op dat moment voor hen belangrijk was, en liet de rest over aan het dienstwerk van de Heilige Geest in hun leven. Ellen G. White adviseert: 'Hoewel degene die waarheden onderwijst het evangelie trouw uiteen dient te zetten, laat hem nooit een massa stof uitstorten die men niet kan verstaan omdat het nieuw voor hen is en moeilijk te begrijpen' (*Evangelism*, blz. 202).

Deel III: Levenslessen

Een belangrijk deel van het menselijk bestaan draait om geld: We verdienen het, we geven het uit, we sparen een deel van wat we verdienen en geven er eerst en bovenal iets van weg als tienden en offergaven. Geld moet niet luchtig opgevat worden, vooral als het gaat over de manier waarop wij ermee omgaan. Rijke mensen zijn niet de enigen die geconfronteerd worden met het gevaar door aardse bezittingen gefascineerd te worden. Ook arme mensen kunnen slaven worden van het weinige dat ze hebben of van het verlangen meer te verwerven, totdat ze mogelijk het gevaar lopen het zicht op de eeuwigheid te verliezen.

Als christenen is het belangrijk dat de manier waarop we met geld omgaan en met alles wat het kan opleveren, onze relatie met God niet belemmert. Hier volgen twee dingen die we in verband met geld in gedachten moeten houden: (1) De kwetsbaarheid van aardse investeringen: Alle aanwinsten die door de wereld aangeboden worden (vermaak, veiligheid, macht, etc.), zijn van voorbijgaande aard; en (2) Op de dag dat we voor God verschijnen en verslag doen van ons leven, zullen we eerder op de gezondheid van ons innerlijk beoordeeld worden dan op de weelderigheid van onze landgoederen. Omdat God niet aan aanzien des persoons doet, verlangt Hij er nog altijd naar dat rijke en machtige mensen leerlingen van Christus worden. Waar God het meest om geeft, is niet wat iemand in zijn of haar hand heeft, maar wat in zijn of haar hart is. Voorbeelden in de Bijbel van rijke en machtige mensen leren ons, dat ook deze groep mensen ontvankelijk voor het evangelie kan zijn. Toegewijde gelovigen hebben de verantwoordelijkheid om zowel te bidden, dat God zich rechtstreeks met het

proces van het getuigen zal inlaten om machtige ongelovigen te bereiken, als om zich aan de Heilige Geest over te geven, opdat zij bruggen worden om hen te bereiken.

LES 10 Wat ik kan betekenen voor de onbereikten, deel 1

2 – 8 december

Deel I: Overzicht

Jezus droeg zijn leerlingen in zijn afscheidstoespraak voordat Hij naar de hemel voer op, getuigen van Hem te zijn onder mensen van elk land van de wereld (Mat. 28:19). 'Volken' in Matteüs 28:19 verwijst niet naar volksstaten, maar naar 'bevolkingsgroepen'. Een bevolkingsgroep is een verwijzing naar een groep personen die eensgezind zijn op het gebied van geschiedenis, taal, geloofsopvattingen en identiteit. Er is geen menselijke gemeenschap op aarde waar het evangelie van Jezus niet hoeft te worden verteld en waar geen leerlingen voor Hem gemaakt hoeven te worden.

Zendingsgenootschappen aan de frontlinie, zoals Global Frontier Missions en het Joshua Project, schatten dat er ongeveer 17.446 bevolkingsgroepen in de wereld zijn. Men is van mening dat meer dan 7400 van hen niet door het evangelie bereikt zijn. Met andere woorden, 42 procent van de bevolkingsgroepen in de wereld hebben geen inheemse gemeenschappen van christenen, die zonder een geloofsgetuige van buitenaf aan de overige bevolkingsgroepen het evangelie kunnen brengen. Vijfennegentig van de bevolkingsgroepen die het minst bereikt zijn door het evangelie zijn verspreid over het rechthoekige gebied in Afrika, Europa en Azië tussen de 10e en 40e graad noorderbreedte, een gebied waar voor het grootste gedeelte mensen wonen die tot volksstammen behoren, hindoes, moslims, boeddhisten en mensen zonder godsdienst.

Sommige van deze bevolkingsgroepen hebben weinig of geen toegang tot het evangelie. Mensen die nog niet door het evangelie bereikt zijn komen ook in westerse landen voor, door de groter wordende invloed van secularisatie.

Deel II: Commentaar

Paulus: Een productieve zendeling

De studie van deze week brengt ons in aanraking met het getuigenis tegenover mensen die niets of heel weinig met christenen gemeen hebben, qua godsdienstige geloofsopvattingen en waarden. Mensen met verschillende etnische achtergronden en veel ongelijke godsdienstige overtuigingen delen in het openbaar hun leven met elkaar. Deze personen hebben, vanwege hun unieke serie wereldopvattingen, verschillende geestelijke behoeften en ambities. Binnen deze multireligieuze wereld worden we ertoe opgeroepen ons geloof uit te dragen en ervoor te zorgen dat anderen leerling van Christus worden. Op het eerste gezicht is deze taak ontmoedigend. Hiervoor is het nodig dat we ons buiten onze godsdienstige comfortzones, met de daarbij horende verschillende soorten taalgebruik en omgangsvormen, wagen; dat we onze opvattingen (stereotypen en vooroordelen) over anderen opnieuw bekijken, op andere manieren dan we zelf gewend zijn; en dat we nieuwe manieren leren om het evangelie te verspreiden. Alsof dat nog niet genoeg was, staan veel niet-christenen niet op een positieve manier tegenover het christendom. Gelukkig hebben we in de Bijbel voorbeelden van zendingen die dergelijke personen proberen te bereiken.

Paulus liet na zijn bekering tot het christendom zien, dat hij onvermoeibaar toegewijd was aan het uitdragen van het evangelie naar alle landen. Maar Paulus ging op verschillende manieren met zijn luisteraars om, afhankelijk van de vraag of het om joden of niet-joden ging. Wanneer we zijn woorden tot de joden in een synagoge te Antiochië (Hand. 13:13-43) vergelijken met hoe hij het evangelie aan niet-Joodse toehoorders op de Areopagus in Athene bracht (Hand. 17:16-33), dan constateren we dat Paulus blij gaf van een even grote mate van gevoeligheid voor de situatie waarin hij verkeerde, als voor zijn toehoorders. In Antiochië citeert Paulus uit de Schrift om daarmee te onderbouwen dat oudtestamentische profetieën hun vervulling in Jezus vinden. In Athene begint Paulus met datgene waar zijn niet-Joodse toehoorders het meest vertrouwd mee waren: het altaar voor de onbekende God en uitspraken van hun eigen dichters, in plaats van een reeks Bijbelgedeelte. Paulus maakt gebruik van wat zijn toehoorders kennen, om daarmee tot hen te spreken over 'de Heer van hemel en aarde' die

alles schiep. Zonder de geloofsopvattingen van de Atheners goed te praten, complimenteert Paulus hen voor het feit dat ze godsdienstig zijn. Met deze positieve uitspraak over zijn toehoorders kan hij de bedoeling hebben gehad hun belangstelling voor de rest van zijn toespraak te waarborgen. Hoewel Paulus zich uitermate stoorde aan de hoeveelheid afgoden die ze eropna hielden, liet hij dat niet merken. Ieder blijk van boosheid en beschuldigingen aan het adres van deze mensen die niets afwisten van Gods bijzondere openbaring, zouden hem beroofd hebben van een kostbare gelegenheid aan hen het evangelie voor te houden. Het is belangrijk op te merken dat Paulus' gevoeligheid voor de levensomstandigheden van de Atheners hem er niet van weerhield hen tot berouw op te roepen. Het bovenstaande punt wordt het beste geïllustreerd aan de hand van de publicatie van Mark Allan Powell uit 2004, waarin de resultaten staan van zijn onderzoek naar de invloed die dagelijkse omstandigheden, waarin mensen verkeren, hebben op de manier waarop ze de Schrift lezen en uitleggen (zie Allan Powell, 'The Forgotten Famine: Personal Responsibility in Luke's Parable of the "Prodigal Son"' in *Literary Encounters with the Reign of God*, Sharon H. Ringe and H.C. Paul Kim, eds. [New York: T & T Clark, 2004]). Powell onderzocht in de eerste fase van zijn onderzoek twee groepen seminariestudenten, de ene groep in de Verenigde Staten en de andere in St. Petersburg, in Rusland. Het experiment hield het volgende in: De studenten kregen de vraag het verhaal over de verloren zoon in Lucas 15:11-32 te lezen, hun bijbels dicht te doen en het vervolgens in hun respectievelijke groepen zo nauwkeurig mogelijk uit het hoofd na te vertellen aan elkaar. Powell ontdekte twee belangrijke verschillen in de mondelinge weergaven van deze gelijkenis. Enerzijds verwees 84 procent van de studenten in Sint-Petersburg naar de hongersnood die in vers 14 genoemd wordt, terwijl maar 6 procent van de Amerikaanse studenten daaraan terughield. Anderzijds benadrukte 100 procent van de Amerikaanse studenten het feit dat de verloren zoon zijn erfenis verkwistte, terwijl maar 34 procent van de Russische studenten aan dit detail terughield. Het lijkt erop dat voor de Amerikaanse studenten het noemen van de hongersnood een extra detail was dat niets wezenlijks aan het verhaal toevoegde. Omdat zij zich geen recente hongersnood konden herinneren, benadrukten zij allemaal de verkwisting van rijkdom als onverantwoordelijk gedrag. Maar voor de Russische studenten, die leefden en omgingen met enkelen van de overlevenden van de 900 dagen durende belegering van de stad Sint-Petersburg door de nazi's in 1941, een beleg dat een hongersnood in gang zette waardoor 670000 personen omkwamen, was het noemen van de hongersnood een belangrijk detail dat veel aan het verhaal toevoegde. Dit experiment is een goede illustratie van de noodzaak onze boodschap aan onze toehoorders aan te passen, zowel qua stijl als qua inhoud, net zoals Paulus dat met de Atheners deed.

De noodzaak van vernieuwing in het bedrijven van zending

Vergeleken met zijn tijdgenoten had Paulus een ongewone manier waarop hij te werk ging, vooral in Athene. Hij kon zelfs worden omschreven als vooruitstrevend, wanneer het aankwam op de noodzaak in zendingswerk vruchtbaar en flexibel te zijn. De unieke eigenschappen die hij als zendeling had zijn vandaag hard nodig. De Areopagus van tegenwoordig bestaat in verschillende delen en vormen in veel stadscentra. Het kan een stadsplein zijn, een park, een hoek van de straat, een winkelcentrum, een amfitheater op een universiteit of een café. De kerk heeft leden nodig met dienovereenkomstige gaven, talenten, persoonlijkheden en creativiteit, die zij tot dienstwerk in dergelijke centra in staat stelt en daarvoor uitzendt. Aan leden die toegerust zijn om ongebruikelijke terreinen te kunnen betreden, zou, evenals aan betrokken niet-christenen, de vrijheid moeten worden verleend nieuwe manieren te onderzoeken waarop anderen deelgenoot gemaakt kunnen worden van het evangelie, zelfs als deze manieren aanvankelijk onorthodox lijken.

God beloofde Abraham dat Hij hem via Isaak, zijn zoon, tot de vader van vele volken zou maken. Zijn vraag aan Abraham om Isaak te offeren was onconventioneel (Gen. 22). Toen Elisa tegen Naäman 'Ga in vrede' zei, nadat deze zijn twee wonderlijke verzoeken gedaan had (2 Kon. 5), was dat hoogstens zeer verwarrend (zie de les van de afgelopen week). Toen God aan Jesaja opdroeg drie jaar lang naakt door de stadsstraten te trekken, en daarbij een onheilspellende boodschap voor de bondgenoten van Juda uit te spreken, was dat echt bizar (Jes. 20:2-4). Denk aan het onbehagen dat Micha wellicht

gevoeld heeft, toen God hem vroeg niet alleen naakt rond te gaan lopen, maar ook te gaan huilen als een jakhals en klagelijk te gaan roepen als een uil (Micha 1:8)! Tegen de achtergrond van deze Bijbelse voorbeelden geldt: 'Wanneer we de Bijbel in zijn context lezen, komen hierin veel uitspraken en voorbeelden voor, waaruit blijkt dat God zendingsmethoden goedkeurt die tegen de draad in kunnen gaan van hoe we het gewend zijn te doen. Wanneer we uitvoerig in de Bijbel lezen en de teksten waar de Bijbel duidelijk over is bekijken, ... dan blijkt daaruit dat God opener en creatiever is dan wij. Als dat het geval is, zouden wij niet snel moeten veroordelen wat anders is of onprettig aanvoelt, als dat het geval is' (Jon Paulien, 'The Unpredictable God: Creative Mission and the Biblical Testimony', in *A Man of Passionate Reflection*, Bruce L. Bauer, ed. (Berrien Springs, MI: Department of World Mission, Andrews University, 2011), blz. 85. In plaats van dat we doorgaan met het omploegen van de zendingsvelden met traditionele methoden, moeten we flexibel en vindingrijk zijn en open staan voor nieuwe, ja zelfs ongewone manieren waarop we het zendingswerk dat ons door God opgedragen is, uitvoeren. Zendingswerk vindt zijn oorsprong bij God en blijft iets dat bij Hem vandaan komt. Wij moeten ons daarom afhankelijk van Hem opstellen. Laten we ons, net als koning Josafat dat deed, altijd tot God richten, met de woorden: 'We weten niet wat we moeten doen, op U zijn onze ogen gevestigd' (2 Kron. 20:12). Als we oprecht zijn, zal God zijn wil aan ons openbaren. Misschien zal zijn aanpak voor ons niet even gebruikelijk zijn als toen Hij Josafat de opdracht gaf zijn leger onder begeleiding van zang de oorlog in te sturen. Maar één ding is zeker: Wanneer zendingswerk en pastoraal werk op Gods manier en in Gods kracht gedaan wordt, zullen daarmee alle onderdelen van de maatschappij bereikt worden en daarmee zijn heilsplannen verwezenlijkt worden.

Deel III: Levenslessen

Alle mensen worden beïnvloed en beperkt door de opvattingen van hun culturen en door hoe ze tegen de wereld aankijken. Voor dat belangrijke feit zou aandacht moeten zijn in de manier waarop we het evangelie uitdragen. Paulus' dienstwerk biedt ons een goed voorbeeld van hulpverlening aan niet-christenen. Hieronder staan een paar grondbeginselen die van betekenis zijn voor ons zendingswerk onder hen die niet met het evangelie in aanraking geweest zijn:

1. Volksculturen zijn, met de diepgewortelde wereldbeelden die ze eropna houden, het enige referentiekader dat volkeren hebben. Van volkeren kan niet verwacht worden dat ze positief reageren op dingen die buiten hun referentiekader liggen, op het moment waarop ze daarmee geconfronteerd worden. Het is daarom belangrijk altijd gevoelig te zijn voor de dagelijkse werkelijkheden van de mensen tot wie we getuigen.
2. Wij moeten ons terughoudend en respectvol gedragen in onze houding tegenover niet-christenen. We kunnen belangrijke inzichten over niet-christenen krijgen door hun geloofssystemen te bestuderen en met hen te praten om zo gemeenschappelijke dingen te vinden, die gebruikt kunnen worden als contactpunten aan de hand waarvan het evangelie uitgedragen kan worden.
3. Wij zouden ons ook moeten richten op de noden en verlangens van onze toehoorders en hun moeten laten zien hoe Christus daarin voorziet. We zouden moeten voorkomen dat onze eigen culturele opvattingen de manier in de weg gaan staan, waarop God zichzelf via ons aan niet-christenen wil voorstellen. Het is bij het uitdragen van het evangelie belangrijk dat we vermijden aan te nemen dat onze toehoorders al weten wat wij over God weten, dat ze dezelfde waarden delen als wij, dat ze het begrip zonde op dezelfde manier begrijpen, en dat ze zich schuldig voelen en behoefte hebben aan vergeving door God.
4. Wij moeten ons er tot slot voor behoeden, dat we onze boodschap afzwakken, wanneer we bezig zijn die aan onze toehoorders aan te passen. Het is de bedoeling dat het evangelie delen van alle wereldbeschouwingen die niet met de Schrift in overeenstemming zijn, aanvecht.

LES 11 Wat ik kan betekenen voor de onbereikten, deel 2 9 – 15 december

Deel I: Overzicht

Hoewel het evangelie volgens Matteüs met name voor een joods publiek geschreven werd, is de aanwezigheid van niet-joden in de buurt van Jezus een terugkerend thema in het daarin vertelde verhaal, soms in contrast met de toewijding van Israëlieten. De hogepriesters en Schriftgeleerden (de wijze mannen van Herodes) doen geen poging een lange reis te maken om Israëls echte koning te eren, terwijl de magiërs (Perzische sterrenkundigen) dat wel doen. Het geloof van een Romeinse centurio wordt door Jezus geroemd als zijnde groter dan dat van Israëlieten (Mat. 8:10). De niet-Joodse executieploeg belijdt na Jezus' kruisiging het eerst dat Hij Gods Zoon was (Mat. 27:54). Matteüs benadrukt op deze duidelijke manier drie dingen: (1) Gods verlossingsplan heeft altijd alle volkeren op aarde omvat; (2) Niet-joden zijn niet ongevoelig voor het werk van de Heilige Geest; en (3) Het terzijde leggen van etnische, culturele en religieuze vooroordelen om anderen te kunnen liefhebben en dienen, zoals Christus deed, is een voorwaarde voor effectief intercultureel dienstwerk. Daarom is het evangelie van Matteüs, afgezien van dat het een oproep tot wereldwijde evangelisatie is, ook een boodschap van verzoening tussen volken in Christus.

Ook de andere evangelienschrijvers vestigen de aandacht op bijzondere gevallen van omgang van Jezus met niet-joden: Hij breidde zijn hulpverlening uit naar het niet-Joodse gebied van de Gadarenen (Marc. 5:1), Hij genas een knecht van een Romeinse centurio (Luc. 7:1-10) en Hij betekende iets voor een Samaritaanse stad (Joh. 4). Het feit dat Jezus omging met buitenlanders liet zien, dat het koninkrijk van God voor alle volken is, zowel voor joden als niet-joden. Jezus liet op praktische manieren zien, dat God altijd bezig geweest is met het voorhouden van zijn liefde en vergeving aan alle volken.

Deel II: Commentaar

Gods zendingshart voor de volken in oudtestamentische tijden

God heeft altijd verlangd naar een verbondrelatie met alle menselijke gemeenschappen. Hij was niet alleen bezig met het verlossen van Israëlieten, maar God wilde dat zijn verlossende genade via Abraham ieder volk zou bereiken (Gen. 12:1-3). Het feit dat Abraham de roeping kreeg om een zegen voor alle volken te zijn, geeft op een bijzondere manier aan dat de toevoeging van deze volken aan Gods verlossingsplan niet een gedachte achteraf was. Anders gezegd, het feit dat God ernaar verlangde de niet-joden (de wereldvolken) te verlossen, was niet zijn plan B. Eeuwen later riep God, na de roeping van Abraham, ook Abrahams biologische afstammelingen (Israël) ertoe op een volk van priesters voor alle volken te zijn (Ex. 19:6). Bij talloze gelegenheden herinnerde God Israël eraan dat ze niet waren uitverkoren omdat ze het beste volk waren (b.v. in Deuteronomium 7), maar omdat God van hen hield. Israël werd verkozen tot het middel waardoor andere volken God zouden leren kennen en gaan aanbidden. Het was de bedoeling dat Israël een licht voor de overige volken zou zijn. In Jeremia 2:3 wordt naar Israël verwezen als de eersteling van Gods oogst, hetgeen betekende dat er een grotere oogst buiten Israël was. Regelrecht vanaf het moment dat God Abraham ertoe opriep zijn vlaggendrager te zijn, was het zijn plan zowel joden als niet-joden te verlossen. Israël was daarom als volk niet door God verkozen om daarmee elk ander volk uit te sluiten. Het verslag van het Oude Testament wordt telkens onderbroken door verhalen over niet-joden, die de God van Israël als hun God omarmden. Voorbeelden hiervan zijn o.a. Rachab, Ruth, de Hethiet Uria en de koningin van Seba. Hoewel God Israël als land uitkoos om zijn vertegenwoordiger te zijn, liet Hij de uitvoering van zijn verlossingsplan niet alleen aan hen over. Op veel andere manieren openbaarde God zich voortdurend aan mensen van andere volken. Ellen G. White doet de volgende belangrijke constatering: 'Buiten het joodse volk waren er mensen, die de komst van een goddelijke leermeester hadden voorzien. Deze mensen zochten naar waarheid en aan hen was de Geest van de inspiratie gegeven. Als sterren aan het

firmament waren zulke leraars, de één na de ander, opgestaan. Hun profetische woorden hadden hoop gewekt in de harten van duizenden heidenen' (Jezus – De wens der eeuwen, blz. 23).

Melchisedek, een Kanaänitische priesterkoning, is zo'n niet-Israëliet, tot wie God zich richtte zonder tussenkomst van andere mensen. Melchisedek was een priester van God de Allerhoogste (Eel Eljoon). Het verslag van Melchisedeks ontmoeting met Abraham in Genesis 14:14-24 is heel leerzaam.

Abraham vereenzelvigde zijn God, Jahweh, op drie manieren met Eel Eljoon. Ten eerste voegde hij de twee goddelijke namen – Jahweh en Eel Eljoon – samen op een manier die suggereert dat ze naar dezelfde God verwijzen (Gen. 14:22). Ten tweede verbond Abraham Melchisedeks beschrijving van Eel Eljoon met Jahweh: de Schepper van hemel en aarde (Gen. 14:22). Ten derde suggereert het feit dat Abraham Melchisedeks zegeningen aanvaardde en hij zijn tiende aan de Kanaänitische priester gaf, dat Abraham Melchisedeks priesterschap goedkeurde (Gen. 14:19, 20). God had Melchisedek uitgekozen 'om zijn vertegenwoordiger onder de mensen te zijn die toen leefden, hoewel hij van de Kanaänitische gemeenschap deel uitmaakte' (Jacques B. Doukhan, Genesis, Seventh-day Adventist International Bible Commentary, 2016, blz. 214).

Het is belangrijk op te merken dat het feit dat God zich voortdurend op verschillende manieren met een missie naar zijn schepselen uitstrekt, betrokkenheid van gelovigen bij zendingswerk niet zonder betekenis maakt. Matteüs 28:18-20 en 1 Petrus 2:9 tonen aan dat het anderen tot leerlingen van Christus maken de belangrijkste reden van ons bestaan is, niet alleen als gemeente, maar ook als individuele gelovigen. Het is een voorrecht dat we medewerkers van God zijn in wat Hij uitstekend zonder onze deelname tot stand zou kunnen brengen. Ook is het besef dat God voor ons uitgaat en daarbij de bodem voor het inzaaien van het evangelie zaad klaarmaakt, nog een stimulans om het voorrecht te aanvaarden dat Hij ons vriendelijk voorhoudt, namelijk om deel uit te maken van zijn te

Gods zendingshart voor de volken in het Nieuwe Testament

Zoals we hierboven opmerkten, is het aantal persoonlijke ontmoetingen van Jezus met niet-joden dat in de evangeliën opgenomen is, opmerkelijk, hoewel Hij grotendeels in joods gebied in het openbaar optrad. Jezus gaat zo ver, dat Hij stelt dat Hij andere schapen buiten de joodse gemeenschap heeft (Joh. 10:16). Door het leven en dienstwerk van Jezus en de opdracht die Hij aan zijn volgelingen gaf om van alle volken leerlingen van Hem te maken (Mat. 28:18-20, Hand. 1:8), kwamen de eerste christenen er geleidelijk achter dat Gods verbondsbelofte, waardoor niet alleen de afstammelingen van Abraham welkom werden geheten als zijn erfgenamen, maar ook mensen van alle andere volken, door het getuigenis van de Kerk bekrachtigd zou worden. Met de bekering van het huisgezin van Cornelius (Hand. 10) brak er iets nieuws door in het leven van de ontluikende christelijke gemeenschap. Die gebeurtenis en de daaropvolgende langdurige beraadslagingen over de betekenis van dit nieuwe dat God aan het doen was (Hand. 15), overtuigde de vroege kerk ervan dat de toegang van de niet-joden tot de gemeenschap der gelovigen, als mensen die volledig profijt hadden van Gods verlossingswerk in Christus, door God verordeneerd was. Om deze reden was er niets wat ze konden doen om dit goddelijke decreet te ontcrachten. Integendeel, het was nu hun verantwoordelijkheid niemand bij het doorvertellen van het evangelie over het hoofd te zien.

Als het alomvattende volk van God, dat uit ieder land geroepen werd om één geestelijk geheel te gaan vormen (1 Petr. 2:9), werd de Kerk geroepen, door de Heilige Geest toegerust, en gemachtigd om de zendingstaak (het licht der naties zijn) uit te voeren, het licht dat Israël als volk niet geworden was. 1 Petrus 2:9 maakt daarom duidelijk dat de volledige christelijke gemeenschap Gods persoonlijke bezit is vanuit alle volken van de aarde. Dit vers combineert de verzekering dat de gelovigen Gods uitverkoren en heilige verbondsvolk zijn met het feit dat zij de verantwoordelijkheid hebben de geweldige daden van God te verkondigen aan allen die hun leven nog niet hebben overgegeven aan Jezus Christus als hun Heer.

Omdat Paulus ervan overtuigd was dat hij een apostel voor de niet-joden was (Rom. 11:13, Rom. 15:16, Gal. 2:7) en hij gestimuleerd werd door de verrichtingen van hen die te Jeruzalem in vergadering bijeen waren (Hand. 15), wijdde hij het grootste gedeelte van zijn dienstwerk aan de niet-joden. Zijn niet aflatende toewijding aan zijn zendingstaak zorgde ervoor dat het evangelie met grote

vaart buiten de landsgrenzen terechtwam. God wilde door Paulus naar de onbereikte niet-joden te sturen laten zien, dat zijn aanbod van verlossing voor iedereen is.

Deel III: Levenslessen

Wetend dat God wil dat iedere bevolkingsgroep zijn verlossing ervaart, worden we ertoe opgeroepen wat Hij zich ten doel stelt, op te pakken. Precies zoals Israël, als volk, de opdracht gekregen had om een licht voor de niet-joden te zijn, wordt ook aan ons als christenen – oftewel het geestelijke Israël – opgedragen Gods vertegenwoordigers te zijn voor mensen die Jezus nog niet aanvaard hebben als hun Heer en Verlosser (Mat. 28:18-20, 2 Kor. 5:20). Het is duidelijk dat de leerlingen van Christus iets aan de onbereikten verplicht zijn. Het goede nieuws is dat we niet per se naar de uithoeken van de aarde hoeven te gaan om de onbereikten te vinden. Er zijn in elk levensverband mensen die nog niet aan het evangelie gehoor gegeven hebben. Het kan zijn dat het onze naaste burens zijn, onze collega's, onze klasgenoten, onze klanten, onze patiënten, of onze studenten. We kunnen hen tegenkomen als immigranten, vluchtelingen, internationale studenten, diplomaten, of internationale zakenlieden. Hoe de maatschappelijke, culturele en godsdienstige achtergrond van de onbereikte mensen die we tegenkomen en bijstaan ook mag zijn, wij moeten erkennen dat we geen enkele groep mensen effectief bij kunnen staan zonder eerst onszelf te bevrijden van stereotypen, vooroordelen en discriminatie die we richting hen eropna houden. Daarom moeten we bidden dat God ons van elke dergelijke soort vooroordeel zal bevrijden.

LES 12 Ester en Mordechai

16 – 22 december

Deel I: Overzicht

Het boek Ester is om verschillende redenen uniek. Een van die redenen is het gebrek aan een uitdrukkelijke verwijzing naar God. Nergens in het volledige verloop van het verhaal wordt God genoemd – niet door de joodse personen, de helden in het verhaal, en ook niet door de niet-joodse figuren. En toch bevat dat boek, ondanks deze eigenaardigheid, waardevolle wijsheid voor degenen die Jezus volgen en ernaar verlangen hun ervaring met God met anderen te delen, in een wereld waar velen niet opstaan voor klinkklare uitdrukkingen van geloof.

Het is vaak zo dat wanneer mensen in de kerk over zending nadenken of van gedachten wisselen, zij zich dan op duidelijke acties concentreren die met het geloof te maken hebben, hetzij op evangelisatiebijeenkomsten, verspreiding van leesmateriaal over het geloof, het geven van Bijbelstudies of andere vormen van hulpverlening. Voor deze dingen is een bepaalde mate van vrijheid nodig en verbondenheid met een gemeenschap, om betekenisvolle verandering in welke vorm dan ook te kunnen bevorderen. Maar hoe zit het dan met plaatsen waar bestuurders activiteiten die met geloof te maken hebben, niet toestaan? Hoe zit het dan met gebieden waar mensen totaal geen interesse in dergelijke activiteiten hebben? De kerk negeert vaak dergelijke omstandigheden. Maar op plekken die aan deze beschrijving voldoen, woont een aanzienlijk deel van de wereldbevolking. Deze week zullen we, vanuit het perspectief van Ester en Mordechai, zien dat God ernaar verlangt dat we creatief zijn in ons getuigenis, zelfs op plekken en in ruimtes die niet voor openlijk zendingswerk gebruikt mogen worden.

Deel II: Commentaar

Het verhaal over Ester en Mordechai herinnert de volgelingen van God eraan, dat ze geen predikant of religieus leider hoeven te zijn om Gods zendingswerk te kunnen dienen. Dat verhaal lijkt wat dit betreft veel op de verhalen over Daniël en Jozef. Deze verhalen staan in de Schrift om te laten zien dat Gods volk de maatschappij op zo'n manier kan dienen en beïnvloeden door middel van maatschappelijke dienstverlening, bestuursambtenaren en andere bestuursinstanties, dat zij mensen naar Gods liefde toe trekken.

Ester en Mordechai konden de levens van duizenden personen redden door trouw te zijn aan de waarden en wijsheid die hun joodse voorouders aan hen doorgegeven hadden. Vaak is het zo dat wanneer we Bijbelverhalen lezen, we de details verdoezelen, waarbij we niet altijd de intensiteit onderkennen waar in sommige situaties sprake van was, zoals in geval van Ester en Mordechai. Waar Ester en Mordechai mee te maken hadden was een buitengewoon spannende en hachelijke situatie. Voor hen gold dat het houden van preken of het zichzelf inschakelen bij rechtstreekse zendingsactiviteiten aan de grotere zendingstaak van God niet ten goede gekomen zou zijn. Deze zendingstaak was het trekken van mensen, zodat zij liefdevolle relaties aangingen. Wat nodig was was de moed om in het zicht van de dood voor het leven op te komen. Zij namen deze positie in in een context waarin ze deel uitmaakten van een minderheidsgroep, die in het rijk ondergewaardeerd werd. Toch konden de koningin en haar stiefvader een zegen voor het volk vormen en onderdeel van een moment in de geschiedenis zijn, dat via de bladzijden van de Bijbel en de viering van het poerimfeest (Est. 9:18-32) overgeleverd werd. Dat kwam door de invloed van God en de bereidheid van Ester en Mordechai wijze beslissingen te nemen in samenhang met Gods alomvattende plan voor de mensheid. Velen die deze Bijbelstudiegids lezen wonen op plekken waar ze een aanzienlijke mate van godsdienstvrijheid hebben en zich geen zorgen hoeven te maken dat hun leven bedreigd zal worden, als ze hun geloof onthullen. Anderen in de wereld hebben deze luxe niet. Talloze volgelingen van Jezus leven momenteel in situaties, waarin ze in de gevangenis zouden belanden of hun leven en dat van hun gezinnen in gevaar zouden brengen, als ze openlijk zouden verklaren een aanhanger van God

te zijn. Ondanks dit gevaar zijn enkelen van deze personen actief op invloedrijke plekken. God roept hen ertoe op hun geloof in praktijk te brengen op manieren die voor velen van ons misschien niet op zending lijken. Het kan zijn dat het niet in het openbaar vertellen wat ze geloven voor deze mensen de beste manier is waarop zij God kunnen dienen. In plaats daarvan is hun rustige, minder opvallende werk van invloed op hoe mensen behandeld worden, waarbij deze personen geholpen worden zich te ontwikkelen. Dit werk is niet minder belangrijk dan de duidelijke presentaties van het evangelie die door anderen gegeven worden in situaties waarin zij meer vrijheid hebben. De moed die ervoor nodig is trouw te blijven in situaties waarin je dat niet openlijk kunt doen, is vaak aantoonbaar opmerkelijk. Alleen op de nieuwe aarde zullen we de invloed kennen die zulke personen op talloze levens wereldwijd gehad hebben.

Er is nog een missionaire les die uit het verhaal over Ester en Mordechai getrokken kan worden. Noch Ester, noch Mordechai was een geoefend theoloog of een ervaren predikant. Het waren doorsnee mensen die op posities gekomen waren die binnen het toenmalige rijk belangrijk waren (Est. 2:7). Zij wisten weinig van hoe essentieel hun functies zouden zijn. Wat duidelijk uit het verhaal blijkt, is dat zowel Ester als Mordechai met gevoel voor rechtschapenheid te werk gingen en leefde (Est. 2:19-23 en 4:15, 16). Ondanks de uitdagingen die het leven hen toewierp, bleven zij toegewijde arbeiders voor God en ontwikkelden ze een goede naam vanwege hun ijver en eerlijkheid (Est. 6). Als gevolg daarvan werd hun reputatie cruciaal voor hun voortbestaan, toen de activiteiten van mensen om hen heen (vooral van Haman en zijn hielenlikkers) een samenzwering tegen hen betekenden.

Als hetzij Ester, hetzij Mordechai gewoonlijk geen persoon met verantwoordelijkheidsbesef geweest was die degenen in zijn of haar omgeving op rechtschapen wijze gediend had, dan zou het verhaal heel anders geweest zijn. Hun rechtschapenheid verschafte hun een podium waar vanaf ze om gunsten konden vragen en openlijk konden spreken, wanneer het om een zaak van leven en dood ging (Est. 5:8 en 7:3, 4). Bovendien werden zij op dat moment niet alleen gehoord, maar werd er toen ook naar hen geluisterd (Est. 8).

Hierin zit vandaag voor ons de les. De meeste volgelingen van Jezus zijn geen werknemers van het Kerkgenootschap der Zevende-dags Adventisten. Nog minder zitten op posities als die van gemeentepredikant, leraar of legerpredikant. Toch is het vaak zo dat niet degenen die een officiële functie bekleden de grootste hoeveelheid invloed in een gemeenschap hebben, en dat komt overeen met het verhaal over Ester en Mordechai. Gewoonlijk heeft een doorsnee gemeentelid, die kan werken in wereldse ondernemingen of voor een afdeling van de overheid, de grootste mogelijkheden om aan zending te doen. Wij moeten de mogelijke rol die door onze relaties met anderen op lange termijn gespeeld wordt, nooit onderschatten. De geschiedenis van de missie van God zit vol met verhalen, waarvan vele nooit verteld zijn, die op het verhaal over Ester en Mordechai lijken. Hoewel de meeste volgelingen van Jezus zich misschien niet op zulke opvallende posities als die van Ester en Mordechai bevinden, zijn ze nog wel op plekken en in ruimtes waar predikanten en andere personen die in dienst van de kerk zijn, niet binnenkomen.

Iemand kan in die ruimtes en op die plekken de naam hebben dat hij of zij in hoge mate betrouwbaar is en zorgvuldig werkt. Als dat het geval is, dan zal dat mensen naar hem of haar toe trekken, zodat respectvolle relaties ontwikkeld worden, die mogelijkheden scheppen voor talloze invloedrijke gelegenheden. Soms zijn uitgesproken verwijzingen naar God niet nodig om anderen richting het leven te trekken dat God voor alle mensen verlangt. Het is belangrijk onszelf en ook de anderen om ons heen aan deze werkelijkheid te herinneren.

Als iemand alle verhalen in de Bijbel over trouwe volgelingen van God zou moeten optellen, dan zou men verrast zijn over hoe veel van die verhalen over alledaagse personen gaan die hun geloof in alledaagse situaties praktiseren. De Bijbel laat zien dat Gods zendingswerk voor iedereen is en dat wie dan ook aan dat zendingswerk deel kan nemen. Daar is net per se voor nodig dat iemand zijn of haar carrière op een ander terrein dan dat van kerkelijk werk achter zich laat. Eigenlijk is het in de meeste gevallen zo, dat meer mensen zouden moeten inzien dat hun huidige werkplekken hun zendingsveld zijn. Dit inzicht vereist niet altijd dat zij hun medewerkers door middel van woorden met het evangelie in aanraking brengen. Het betekent vaak dat zij eerlijk en rechtschapen werken, en daarbij de relaties

die uit een dergelijke aanpak voortkomen, op een natuurlijke manier tot bloei laten komen. Er bestaat een grote kans dat degenen die op een dergelijke manier te werk gaan, er zo nu en dan achter zullen komen dat ze zich in situaties bevinden waar moed voor nodig is en beslissingen voor nodig zijn, die ver voorbij hen zelf van invloed zijn. Het leven in relatie met God zal hen op zulke situaties voorbereiden.

Deel III: Levenslessen

De kerk moet regelmatig bidden voor degenen die op plekken wonen waar het gevaarlijk is openlijk voor hun geloof uit te komen. De kerk zou moeten bidden dat God aan degenen die zich op zulke plekken bevinden, de moed zal geven iets met hun geloof te doen door daar op gepaste manieren uitdrukking aan te geven in de situaties die hun gegeven zijn. De kerk zou regelmatig voorbede moeten doen bij de genadetroon voor hen die zich in onvrije situaties bevinden, en daarbij moeten bidden dat zij op de een of andere manier door haar invloed een glimp van Gods liefde mogen ontvangen en van het leven dat God aan alle mensen wil geven. Het zou erg waardevol zijn wanneer we in de kerk elke maand een week reserveren voor dergelijke doelbewuste gebeden. Samen moeten we al Gods volgelingen die niet officieel bij de kerk in dienst zijn, op een creatieve manier aanmoedigen. Wij moeten toegeven dat zij anderen van dienst zijn door de verschillende manieren waarop ze invloed hebben. De kerk zou ook moeten investeren in training die erop gericht is gemeentelieden helpen te zien, hoe hun werk missionair kan zijn zonder dat daar per se voor nodig is dat ze met woorden getuigen. De Generale Conferentie heeft financiële middelen en personeel dat uitdrukkelijk heeft nagedacht over methoden van zending die over 'tenten maken' gaan, en dat deze methoden toegepast heeft. Deze personeelsleden kunnen als contactpersonen voor dergelijke trainingen dienen. Wanneer we biddend doelgericht nadenken over hoe leden in hun dagelijkse werk op zending gericht kunnen zijn, dan zou dat enorm veranderen hoe het evangelie zich overal in de wereld zou verspreiden.

LES 13 Het einde van Gods opdracht

23 – 29 december

Deel I: Overzicht

De tweede komst van Jezus, die op de herschepping van deze aarde uitloopt, is het hoogtepunt van de Bijbelse geschiedenis. Openbaring 21 en 22 zou kunnen worden omschreven als het uiteindelijke 'eind goed, al goed'. En in zekere zin is dit een juiste interpretatie. Van hieruit bekeken betekenen de tweede komst [van Jezus] en de nieuwe aarde het einde van Gods opdracht. Ten slotte is er een eeuwig leven met God waarin men gelukkig en blij is. In een ander opzicht is dit slot niet het 'einde', maar het begin, of de voortzetting van wat God met de mensheid en de aarde beoogde, een begin waarin de verlostten hun begrip van God en zijn karakter voor eeuwig verdiepen.

Het kan nuttig zijn aan Gods openbaring over zichzelf te denken als iets wat in drie fases verloopt, waarbij iedere fase andere definities van 'missie' vereist. (1) De eerste fase omvat de schepping van de wereld en Gods omgang met zijn schepselen in Eden. Zelfs in Eden wilde God door middel van liefdevolle relaties laten zien wie Hij was. Maar door de zonde veranderde deze werkelijkheid, en dat leidde tot de wereld waar wij in wonen, een wereld vol ellende, pijn, lijden en dood. (2) Deze grote verandering vereiste dat Gods missie nieuwe onderdelen in zich opnam, vooral de gedachte dat de incarnatie nodig was [de menswording van Jezus], die zou leiden tot het leven, de dood en de wederopstanding van Jezus. De incarnatie maakt het mogelijk dat de nieuwe aarde een toekomstige werkelijkheid is. (3) De laatste fase van Gods missie bereikt haar hoogtepunt bij de tweede komst [van Jezus].

Maar deze tweede komst is niet het einde van de mensheid of van het verhaal over God. Het eeuwige leven zou niets betekenen als die tweede komst slechts het einde van de geschiedenis van deze aarde inluidde. In plaats daarvan is de eeuwigheid een nieuw begin van oneindige mogelijkheden.

Deel II: Commentaar

Als zevende-dags adventisten benadrukken we in onze kerken en in onze evangelisatie terecht de wederkomst [van Jezus]. De wereld heeft zeer dringend de hoopvolle boodschap nodig waarin die wederkomst voorziet. Even belangrijk is de Bijbelse beschrijving van de nieuwe aarde, die niet een of ander hemels gebied in de wolken is, maar wel een opnieuw geschapen aarde die op veel manieren op onze huidige wereld lijkt. Het belangrijke verschil tussen de nieuwe aarde en deze aarde is dat er [op die nieuwe aarde] niet langer problemen zijn als gevolg van de zonde en de dood.

Vanaf het moment waarop Adam en Eva ervoor kozen een pad te volgen dat in strijd was met de liefdevolle weg die door God getoond was, hebben de mensheid en de aarde als geheel met lijden en de dood te maken gehad. Een dergelijk lot was niet wat God voor de mensheid beoogde, maar het was een mogelijkheid in een wereld van de vrije wil, die vereist is wil de liefde kunnen bestaan. Voor ons in de wereld van vandaag geldt dat wij ons momenteel in deze fase van Gods missie bevinden. Tot deze missie behoort ook dat God zichzelf door de geschiedenis heen op talloze manieren aan de aardbewoners openbaart, overeenkomstig het getuigenis van de Bijbel. Uiteindelijk manifesteerde Hij zich in de incarnatie van Jezus, de Zoon van God, op aarde (Joh. 1:1-14). Een cruciaal onderdeel van Gods missie werd tijdens deze incarnatie afgerond, namelijk het leven, de dood en de opstanding van Jezus, die voor de mensheid het eeuwige leven mogelijk maken.

Ondanks dat Jezus ongeveer 2000 jaar geleden een buitengewone daad van liefde en verlossing verrichtte, bemerken wij dat we te midden van de verschrikkingen van deze wereld nog steeds in moeilijkheden verkeren. Gods missie om ons in een herschapen wereld het eeuwige leven binnen te leiden, ligt nog altijd in de toekomst. De vervulling van wat God door middel van de incarnatie deed, zal het meest diepgaand geactualiseerd worden in de wederopstanding van de getrouwen, die samen met degenen die in relatie met God leven, wanneer Jezus terugkomt, omgevormd zullen worden (1 Kor. 15:12-34). Zelfs dit resultaat is niet de uiteindelijke vervulling van de verlossing door God. Die

gebeurtenis vindt plaats wanneer de aarde herschapen wordt, zoals dat beschreven is in Openbaring 21 en 22.

Gods missie draait om relaties, en in Openbaring 21 en 22 krijgen we als lezers een glimp van Gods relationele verlangen om in een meer tastbare vorm voor altijd bij ons te zijn. Openbaring 21 en 22 spreekt over God die op aarde van aangezicht tot aangezicht bij mensen woont (Openb. 21:3 en 22:4). Dit samenwonen van God bij de mensen is het einddoel van Gods huidige missie aangaande ons. Het voelen en begrijpen hoe het zal zijn van aangezicht tot aangezicht met God te leven, gaat ons voorstellingsvermogen te boven, maar afgaand op de beschrijving in de Bijbel is het iets moois, wat degenen die erover lezen ertoe zou moeten inspireren nu een relatie met God te willen.

Van hieruit bekeken zou kunnen worden beargumenteerd dat Gods missie op de nieuwe aarde voltooid is. Inderdaad heeft het verlossingsplan zichzelf in deze fase buitenspel gezet. En toch lijkt het erop dat Gods missie in zekere zin doorgaat, tot voorbij datgene wat we ons als mensen nog kunnen voorstellen. Is de nieuwe aarde het einde of het begin? Kort gezegd is het beide.

Als mensen moeten wij in gedachten houden dat we geschapen wezens zijn. Als gevolg daarvan kunnen we nooit beweren alwetend als God te zijn. Een dergelijk besef brengt met zich mee dat mensen voor altijd dingen zullen leren, waarbij ze voortdurend zullen groeien in het verstaan van wie God is en van wie wij in relatie tot God, elkaar en de aarde zijn. Daarom geldt dat als we Gods missie omschrijven als Gods verlangen om aan de mensheid zijn liefde te openbaren en die liefde op een creatieve manier te laten kopiëren, dan zou Gods missie geen einde kennen, maar is zij eerder een eeuwige, doorgaande werkelijkheid.

Deze opvatting past nauwkeuriger bij hoe God in de Bijbel beschreven wordt, meer dan de bewering dat de nieuwe aarde het einde van zijn missie betekent. In plaats daarvan is de nieuwe aarde een nieuw begin dat voortborduurde op wat eerder gekomen is, maar dat voor altijd verandert richting meer diepgaande en meer betekenisvolle, relationele liefde. In dit opzicht is Gods missie een eeuwigdurende activiteit, en wij hebben het voorrecht daaraan deel te nemen. Er komt bij de wederkomst [van Christus] dan ook een einde aan een bepaalde fase van Gods missie. Maar dit einde gaat in de volgende fase van Gods missie over. Dus betekent de nieuwe aarde niet slechts voltooiing, maar ook voortzetting ergens van.

De nieuwe-aarde-fase van Gods missie is ook een periode van overvloed en blijdschap, waarbij werkelijkheid wordt wat volgens Johannes 10:10 Gods plan voor de mensheid is. De beschrijving van de nieuwe aarde getuigt van diversiteit, waarbij mensen met allerlei verschillende culturele achtergronden de bevolking vormen (Openb. 21:24). Onder goddelijke inspiratie beschrijft Johannes, als degene die de openbaringen doet, de verlostten terwijl ze vrolijk samen eten, drinken en deelnemen aan de vruchten van de levensboom en het levende water dat uit Gods troon vloeit (Openb. 21:6 en 22:2). De nieuwe aarde lijkt een creatieve plek te zijn op een manier die ons voorstellingsvermogen verre te boven gaat. God zal daar zijn onder de mensen, met ons omgaan, nieuwe ideeën in het leven roepen en aan onze zijde op nieuwe manieren liefde laten zien. Het is dan ook geen wonder, dat Johannes daarop reageerde met een dringende bede, of God snel zou mogen komen (Openb. 22:20). Hetzelfde verlangen inspireert ons vandaag om het goede nieuws over de plannen die God met de verlostten in de eeuwigheid heeft, met anderen te delen.

Deel III: Levenslessen

Zevende-dags adventisten zijn er trots op dat de boodschap over de wederkomst voorop komt en centraal staat, wanneer over hun identiteit gaat. Deze boodschap is iets om dankbaar voor te zijn en mee te delen met de grotere wereld om ons heen. Ongetwijfeld moet de wereld deze boodschap dringend horen.

Maar de waarheid over de wederkomst gaat verder dan het met anderen delen van een boodschap. Het is ook noodzakelijk dat de mensen inzien wat het leven in het heden met de verwachting van de wederkomst en de nieuwe aarde inhoudt. Het geloof in wat de Bijbel hierover schrijft, zou niet alleen moeten leiden tot evangeliserende preken, maar ook tot een radicaal andere manier van leven in het

heden. Zij die Openbaring 21 en 22 lezen en de relationele schoonheid verstaan die daarin geschetst wordt, zouden nu dit soort leven binnengetrokken moeten worden. Er zijn grenzen die te wijten zijn aan de invloed van zonde en dood, maar deze beperkingen sluiten niet bij voorbaat de mogelijkheid uit om met anderen vleugjes van de nieuwe aarde te delen. Voor diegenen die Gods liefde zelf ervaren hebben en in de beloften van de Schrift geloven, begint het eeuwige leven nu.

Wanneer de verwachting van de wederkomst en de werkelijkheid van de nieuwe aarde deel gaan uitmaken van onze manier van leven, dan zullen we als gelovigen het dagelijkse leven vanuit een perspectief van hoop ervaren, te midden van een wereld die er hopeloos uit kan zien. Dit perspectief kan de gelovige helpen bij het ervaren en delen van blijdschap en vrede, die tot uitdrukking zullen komen in vriendelijkheid, geduld en zachtaardigheid richting anderen. Een dergelijk perspectief kan de mensen ook inspireren hun gaven en talenten te gebruiken, om zo Gods liefde op een creatieve manier uit te dragen, zoals Hij vanaf het begin wilde dat de mensen zouden doen. Wanneer de gelovige volgeling van God een dergelijk liefdevol leven leidt, dan laat dit hem op dat moment zien dat Zijn weg een pad naar een overvloedig leven is. Bovendien geeft deze keuze aan dat Gods volgelingen zich ten volle zullen verheugen in hoe zij de nieuwe aarde zullen ervaren.